

Bạn Cũ, Mình Yêu Nhau Đi!

Contents

Bạn Cũ, Mình Yêu Nhau Đi!	1
1. Chương 1: Bạn Mới, Đừng Có Chạy!	1
2. Chương 2: Bạn Mới, Đừng Có Chạy! [2]	10
3. Chương 3: 3	25

Bạn Cũ, Mình Yêu Nhau Đi!

Giới thiệu

Thể loại: đam mỹ hiện đại, đoản văn, thanh xuân vườn trường Trong cuộc đời của mỗi con người ai chẳng có một lần yêu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cu-minh-yeu-nhau-di>

1. Chương 1: Bạn Mới, Đừng Có Chạy!

Tôi là Thiên Ân. Năm nay gia đình tôi có một thay đổi rất lớn. Cha mẹ của tôi sau 14 năm chung sống thì đã quyết định li dị. Điều đáng buồn là không ai trong số họ đồng ý nhận nuôi tôi. Khỏi phải nói gia đình hai bên đã xấu hổ cỡ nào khi hai đứa sinh thành của tôi đưa đẩy quyền nuôi con trên tòa. Cảm giác của tôi à? Thất vọng, đau đớn... và kết thúc bằng một cái cười khẩy. Lúc đó tôi không nghĩ hai người kia là cha mẹ của mình, không khác gì đang xem một vở hài kịch. Kết quả là tôi vào thành phố Hồ Chí Minh cùng với mẹ. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên khi ngay sau đó tôi bị bỏ lại trong một ngôi nhà lớn với một bà giúp việc và một xấp tiền cùng chứng minh nhân dân, hộ khẩu và giấy nhập học. Mẹ tôi? Bà ấy trở lại Hải Phòng kết hôn và sống chung với một ông lớn nào đó, tôi không quan tâm. Mỗi tháng tôi sẽ nhận được một khoản tiền không nhỏ qua đường bưu điện mà hai người kia thực hiện nghĩa vụ chu cấp cho con mình – hay đã từng là con mình. Không liên quan đến tôi, điều tôi mơ ước là một gia đình ấm áp, chỉ một điều không may, mơ ước của tôi có thể sẽ mãi chỉ là mơ ước mà thôi.

Hôm nay là ngày nhập học đầu tiên của tôi. Nhìn mình trong bộ đồng phục vừa vặn một cách hài lòng, tôi đeo ba lô với những sách vở mới tinh lên vai và bước ra khỏi nhà, không quên gửi cho cô giúp việc một câu chào buổi sáng. Bây giờ là đầu tháng Chín, tức là tôi chỉ nhận lớp trẻ khoảng nửa tháng thôi, tôi không nghĩ mình sẽ không đuổi kịp tốc độ học của lớp mới. Nhìn tiết trời âm u với những giọt mưa lất phất mà không khỏi ngán ngẩm. Sài Gòn tháng chín mưa dầm, sách báo nói không sai mà. Tôi dựa người vào cửa kính xe bus và bắt đầu nhìn ngắm cảnh vật xung quanh. Sự đông đúc ồn ào vào sáng sớm khiến tôi có cảm giác hoài niệm tới những con đường hoa phượng lặng lẽ bình yên ở Hải Phòng. Trong cái náo nhiệt đó, một hình ảnh bỗng làm tôi chú ý đến. Là một chàng trai mặc đồng phục giống tôi, với cái xe đạp và áo mưa của cậu ta đang nằm rạp trên đất. Có vẻ như cậu ta đang rất bức mình khi cố gắng kéo cái đuôi áo mưa ra khỏi bánh xe trong khi cả người ướt đẫm bùn đất do vừa ngã. Tôi không hiểu sao khi mà xe đã đi qua đó một

đoạn đường khá xa mà tôi vẫn nhớ như in cái cái bộ dáng ấy, tự hỏi không biết cậu ấy có sao không, có bị thương hay không...

.

.

.

Tôi nhát gừng bước vào lớp trong ánh mắt ngạc nhiên của mọi người, có vài người có vẻ như vừa mắc mưa với mái đầu ướt sũng cũng ngơ ngác trước sự xuất hiện của tôi. Việc trở thành tâm điểm chú ý đối với một đứa nhút nhát bẩm sinh như tôi khiến tôi có cảm giác mặt mình đang nóng lên nhanh chóng, không nói tiếng nào một đường đi thẳng xuống bàn cuối và ngồi im không động đậy.

- Này. - tôi ngược mắt lên khi nghe tiếng gọi, là một cô bạn với đôi mắt to tròn rất xinh - Bạn mới vào à? Mình là Bảo Bình, làm quen nha. Lớp này toàn là mấy đứa học chung với nhau từ hồi lớp sáu không à, bạn đừng có ngại. Mình là lớp trưởng, có gì cứ hỏi mình!!!

Nhìn cô bạn một chút, rồi nhìn bàn tay nhỏ đưa ra trước mặt tôi, tôi chỉ im lặng gật đầu, và không nói gì hết. Xung quanh bắt đầu dậy lên tiếng xì xào. Tôi biết mọi người không hài lòng với thái độ của tôi, nhưng biết làm sao được, bản tính tôi ít nói là vậy mà. Bảo Bình có vẻ ngượng khi tôi không đáp lời, nhỏ hạ giọng

- Nè bạn, xích vô trong chút đi, bàn này ngồi hai người, chỗ này có người ngồi rồi á.

Tôi lại tiếp tục không nói gì lê vào ngồi phía trong, cạnh cửa sổ. Nhỏ thấy tôi im lặng thì cũng bực tức ngoe nguẩy bỏ lên trên nói chuyện với mấy người bạn, mà chủ đề chắc chắn là tôi rồi. Tôi không quan tâm họ nghĩ gì về mình, cứ lặng lẽ mà học như khi còn ở Hải Phòng không phải là tốt sao. Cố an ủi mình như thế, tôi lấy điện thoại ra, đeo tai nghe rồi gục mặt xuống bàn, mơ màng chìm vào bài nhạc mà tôi yêu thích - Kiss of the rain. Ngoài trời mưa vẫn rơi...

Chợt tôi nghe có tiếng ồn ào, cả tiếng quát nỡ, rồi có cái gì đó được đặt mạnh lên bàn của tôi. Tôi ngược mắt lên nhìn, và nghĩ có lẽ mình chưa tỉnh ngủ. Áo đồng phục dính đất và mái tóc ướt nước... người này... không phải là người ngã xe hồi sáng sao?

- Ai vậy nè? Sao ngồi ở chỗ tao? - cậu ta quay ra hỏi mấy người kia và nhận được vài cái nhún vai, cậu quay lại nhìn tôi, mày hơi nhú lại - Mày là ai?

Tôi cảm thấy sượng trân, cậu ta... nhìn thật đáng sợ, như là muốn lao vào đánh tôi vậy. Tôi có cảm giác mình đã làm việc gì đó không phải nên vội vàng ôm cặp đứng lên, định bước ra ngoài

- Xi... xin lỗi... Tui không biết... - tôi lí nhí trong miệng, nhưng có vẻ tên kia nghe thấy. Chỉ thấy cậu ta lộ rõ vẻ ngạc nhiên, rồi ngồi phịch xuống ngã lưng dựa vào tường, không cho tôi đi

- Biết xin lỗi là được rồi, cho ngồi đó!!!

Nói chung mọi việc hôm đó diễn ra suôn sẻ, trừ việc tôi bị cô chủ nhiệm bắt đứng lên giới thiệu bản thân cho cả lớp nghe, nếu không phải nhờ cái tên mặt lạnh ngồi kế bên đây hắt xì liên tục mấy cái liền thì chắc tôi cũng chẳng biết nói gì mà đứng chết trân quá. Mà ngồi kế là ngồi kế thôi, dường như tôi và cậu ta không nói chuyện với nhau tiếng nào. Suốt buổi học tôi chỉ biết cậu ta tên Minh Thành, có vẻ như là cầm đầu của lớp và còn là hotboy của khối 9 nữa... Thâm ghen tị trong lòng, Minh Thành với tôi đúng là một trời một vực. Cậu ta năng nổ, thân thiện bao nhiêu thì tôi lại nhút nhát, ít nói bấy nhiêu...

Cuối giờ, tôi bị cô gọi lên phòng giáo viên. Sau gần nửa tiếng nói về việc làm quen với lớp, với bài học thì tôi cũng được thả về. Lúc này trời cũng đã tạnh mưa và bắt đầu nắng gắt, tôi lê thân ra trạm chờ xe buýt, năm phút, mười phút, mười lăm phút,... vẫn chẳng thấy xe đến. Khi tôi bắt đầu cảm thấy mệt mỏi thì tiếng thắng xe vang lên bên tai

- Chưa về hả?

Lại là cậu ta. Tôi cảm thấy mặt mình đỏ lên rồi.

- Tui... tui chờ xe...

- Xời ơi, xe gì chạy giờ này nữa! – Thành la lên hiểu biết làm tôi càng ngượng hơn, nhưng câu nói sau đó mới khiến tôi hết hồn – Lên xe đi chờ về cho!

- Hả? – tôi ngớ người. Cậu ta thấy vậy liền kéo tay tôi, ép tôi ngồi lên xe đạp

- Còn làm giá nữa hả? Đây thấy tôi nghiệp bạn mới nên mới rũ lòng thương, còn không biết cảm ơn đi?! – cậu ta cầu nhàu

- Nh... nhưng mà... - tôi định từ chối thì nhìn thấy ánh mắt dữ tợn của cậu ta, thế là đành cam chịu - ... Cảm ơn nha...

Minh Thành bỗng dừng cười thật tươi, nụ cười làm tôi lóa cả mắt. Cậu vô tư lấy cái nón đang đội úp vào đầu tôi, còn cố ý xoay xoay mấy cái

- Đội vào mau, nhìn yếu như con sên ấy, lỡ đi giữa đường say nắng rồi xỉu thì làm sao?!!!

Tôi ậm ừ xoa xoa đầu, cái nón hơi rộng xụp xuống tới mắt, cũng nhờ vậy mà tôi cũng không cảm thấy nắng nữa. Cậu ta thì... có vẻ rất thích nắng, không than chút nào, còn ngêu ngao hát nữa kìa. Đây chắc chắn là chuyến đi mà tôi nhớ mãi không quên. Một phần là vì đây là lần đầu tiên tôi ngồi chung xe đạp với một thằng con trai, phần còn lại... bạn cứ thử ngồi trên xe và chỉ đường cho một tên cọc cằn luôn khăng khăng bên trái là bên phải thì sẽ biết thôi. Vậy là cái quãng đường đi xe buýt 15 phút mà đi xe đạp mất hơn nửa tiếng này cũng kết thúc. Tôi bước xuống xe với gương mặt đỏ ửng

- C... cảm ơn nha.

- Không có gì. – Thành nhìn nhà tôi rồi lại cười – Lạ ghê hén, nhà tao ở phía sau nhà mày á!!!

- Vậy... vậy hả? – tôi ậm ừ. Thật không hiểu sao tôi không thích xưng mày tao cho lắm, có lẽ tại vì ít nói chuyện với người khác, lại không kết giao bạn bè nên rất ít khi tiếp xúc với nó chẳng? Nghĩ vậy, tôi cười trừ – Trễ rồi, tạm biệt.

Cậu ta có vẻ hơi bất ngờ một chút, rồi cũng vẫy tay

- Bye bye Ân.

Tôi đứng sững nhìn bóng cậu ta biến mất sau khúc quanh. Cậu ta vừa gọi tên tôi... Không biết vì sao mà tim tôi bất chợt đập nhanh một cách kì lạ...

Tối hôm đó tôi không thể bình yên mà ngủ được. Cho dù tôi mất ngủ rất nhiều lần nhưng đây là lần đầu tiên tôi mất ngủ vì một thằng con trai lần đầu gặp mặt. Hề nhắm mắt lại là gương mặt ấy lại hiện ra, gương mặt góc cạnh pha chút ma mị trẻ con, rồi nụ cười với chiếc răng khểnh, cả cái cảm giác khi nhìn tấm lưng người đó, cái va chạm của người đó, và cả tiếng Ân nhẹ nhàng như gió thoảng... Tất cả đều làm cho tôi không dám nhắm mắt lại, cho đến một giờ sáng. Dĩ nhiên, sáng hôm sau tôi dậy trễ hơn bình thường và chính thức bị trễ học ngay ngày thứ hai nhận lớp.

Nhìn vẻ mặt bất mãn dữ tợn của ông thầy và thái độ ngoan-hiền-chăm học của mọi người, tôi liền biết đây không phải nhân vật bình thường

- Sao đến bây giờ mới vào lớp hả?! Học sinh mới mà đã đi trễ như vậy rồi thì còn thể thống gì nữa?!!! Kỉ luật vứt đầu hết rồi!!!!?

Giọng ông thầy trầm thấp nhưng lại âm vang đến đáng sợ khiến hai chân tôi nhũn cả ra, nước mắt chực rớt. Tôi đã nói mình rất nhút nhát mà, lại có tiền sử bệnh tim nữa...

- Thầy ơi, nhà của nó gần nhà em, với lại nó đi xe buýt nên mới vào trễ đó thầy!

Tôi nhanh chóng đi về chỗ sau cái hừ lạnh của ông thầy và gửi cho Minh Thành một ánh mắt cảm ơn mà chính tôi cũng biết nó đáng thương đến mức nào. Cậu ta chỉ nhe răng cười rồi vứt cho tôi một mảnh giấy. Nghi ngờ nhìn tờ giấy gấp bốn trước mặt, tôi dăm dăm mở ra xem

“Sao đi trễ?”

Cậu ta... quan tâm tới tôi???

Tôi vội lấy viết ghi lại

”J“Tối qua nằm mơ thấy Thành, tui ngủ không được

Nhìn hẩn mở giấy ra đọc, mặt lấp tức đỏ ửng rồi vội vàng vò tờ giấy lại vứt vào học bàn. Tôi chỉ biết cười trừ. Có phải tôi viết như vậy làm cậu ta sợ không nhỉ? Nhưng tôi chỉ viết sự thật thôi mà!!!

Giờ ra chơi

- Ê! – tôi vội dứt mắt ra khỏi cuốn bài tập toán mà nhìn vào Thành. Lúc này cậu ta đang đứng trước tôi và có vẻ như muốn nói gì đó. – Ăn không?

- Hử? – tôi chắc chắn cái mặt tôi lúc đó không khác nào cái bánh bao, vì đây là lần đầu tiên có người mời tôi ăn bimbim

- Hử cái gì? Tao mời mà không ăn à? – cậu ta nhếch mũi cao ngạo, không hiểu sao tôi lại thấy chướng con mắt. Vì vậy nên tôi gom tập sách bỏ vào học bàn rồi đứng dậy bước ra ngoài mà không nói tiếng nào. Dĩ nhiên cái nhíu mày không hài lòng của cậu ta tôi cũng nhìn thấy. Tay của tôi bị cậu ta nắm lấy và giật mạnh – Mày đừng nghĩ được tao quan tâm một chút mà không coi tao ra gì?!

Tay hẩn siết chặt khiến tôi đau, mọi người trong lớp cũng hiếu kì nhìn chúng tôi. Nhìn hẩn tức giận đáng sợ đến nỗi tôi không dám nói tiếng nào

- Mày đúng là bỏ đi!!!

Hẩn chắc lười nói một câu rồi bỏ mặc tôi đứng chết trân ở đó mà bỏ ra ngoài chơi đá bóng.

Hẩn nói tôi... là đồ bỏ đi?

Không hiểu sao... ngực tôi chợt nhói lên kì lạ...

- Thì ra Minh Thành cũng chán ghét nó. Vậy thì chúng ta tha hồ mà bắt nạt nó rồi!!!!

Tiếng của một ai đó vang lên khiến bầu không khí trong lớp sôi động hẳn. Tôi nghi hoặc nhìn những hình ảnh mơ hồ trôi qua mắt... Chuyện gì sẽ xảy ra? Tôi chỉ muốn được sống một cuộc sống bình yên thôi mà! Tại sao chứ?

- Cậu chủ muốn đi dạo à?

Tôi nhìn cô An giúp việc và nhẹ gật đầu. Sau khi khoác áo khoác và mang giày, tôi bước ra khỏi nhà. Hít vào một ngụm không khí lạnh, tiết trời buổi tối khiến tôi thanh tỉnh vài phần. Đeo tai nghe vào, bật một bản nhạc không lời nào đó, tôi bắt đầu buổi đi dạo đầu tiên từ khi mới chuyển đến đây sống.

Tiếng bước chân của tôi vang vọng trên con đường vắng tanh, tôi không để ý lắm đến xung quanh, đầu óc tôi lúc này chỉ nghĩ đến chuyện lúc sáng. Lời nói của Minh Thành và của cô bạn nào đó... Cậu ta... chán ghét tôi thật sao? Tôi thật sự là đồ bỏ đi làm cho cậu ta chán ghét? Bỗng nhiên có cảm giác buồn bã không nói nên lời.

Bộp

- Nè, có nghe kêu không vậy?!!!

Tôi giật mình làm rớt tai nghe khi một bên vai truyền tới cảm giác va chạm. Mắt tôi mở to hơn nữa khi thấy người vừa đánh tôi chính là người mà tôi nghĩ đến từ nãy tới giờ. Mắt của Minh Thành hơi đỏ, chứng tỏ là cậu ấy đã gọi tôi từ nãy đến giờ mà tôi không nghe

- C.. Chào...

- Chào cái gì mà chào?! Đi đâu thế? – cậu ta hỏi một cách gắt gỏng

- Tui... chỉ đi dạo thôi... hôm nay hơi mệt...

Cậu ta chăm chăm nhìn tôi một chút rồi hỏi

- Đã ăn tối chưa?

- ... Chưa.

Tôi không biết vì sao mình lại nói chưa. Rõ ràng khi này ở nhà đã ăn cơm rồi. Có lẽ là do tôi còn đói chẳng... hay là... tôi đang trông chờ điều gì đây?

Minh Thành lại tiếp tục chống tay lên xe đạp mà nhìn tôi. Ánh nhìn của cậu ấy rất lạ, tôi không biết nói sao nhưng nó khiến tôi cảm thấy đỏ mặt và trái tim thì đập nhanh một cách kì lạ. Đến lúc này tôi phải công nhận, cậu ấy thực sự là một tên nhóc đẹp trai...

- Lên xe đi, đi ăn tối. - cậu ấy nói một cách bình thản, và ngạc nhiên khi thấy tôi thở phào và nhanh chóng lên ngồi phía sau xe - Can đảm ghê nhỉ?

Lời nói của cậu ấy làm tôi khá xấu hổ và chống chân định bước xuống

- Xuống là bị đánh ngay đấy!!!!

Minh Thành chở tôi đến một quán sinh tố kiểu mà học sinh thường đến. Cậu ấy có vẻ là khách quen ở đây, chị phục vụ cứ cười và chớp mi với cậu ta liên tục. Chọn được một bàn ngồi gần bể cá, cậu ta gọi hai đĩa kem trái cây và lại tiếp tục ngồi nhìn tôi chăm chăm

- G...gì thế?

- Hồi sáng mời sao không ăn?! - cậu ta hỏi

- Tui... tui không... thích...

- Sao lại không thích!!? - cậu ta nhăn mày, có vẻ hơi giận dữ

- Không... không phải! - tôi liền xua tay khi thấy cậu ta hiểu lầm - Chỉ là... tui không thích xưng mày tao...

Nói tới đó, tôi liền đỏ mặt gục đầu trước ánh mắt ngơ ngác của cậu. Thật xấu hổ, có thằng con trai nào lại nói ghét cách xưng hô mày tao không chứ???

- Vậy tui kêu Ân được không?

Cậu ta... đổi cách nói chuyện rồi. Còn gọi tên tôi nữa chứ. Tôi không còn biết làm gì khác hơn là gật đầu ngại ngùng. Cùng lúc đó, chị phục vụ đem hai đĩa kem hoa quả ra đặt lên bàn chúng tôi.

- Ăn đi, chỗ này nổi tiếng vì món này đó!!! - cậu nói với giọng hào hứng

- Nhưng mà... - nhìn thì ngon thật đấy, rất là muốn ăn, nhưng mà - ... nè, tui không có mang theo tiền...

- Í trời, Ân ngại đó hả? - cậu cười tươi khoe chiếc răng khểnh - Lo gì chứ, tui bao mà, thay cho bịch bim-bim hồi sáng... Ui, lạnh quá!!!

Nhìn cậu ta vừa ăn vừa than vãn khiến tôi thấy nhẹ nhõm hơn rất nhiều, nhưng vẫn còn một chuyện tôi thắc mắc

- Sao thế? Không thích món này à? - Thành hỏi khi thấy tôi di di cái miệng mà không chịu đưa lên miệng

- Không phải... nè... Thành... có ghét tui không vậy? - tôi không nhìn được mà buộc miệng hỏi, ngay sau đó liền nhận được ánh mắt kinh ngạc của cậu ta

- Không có. Sao lại ghét?

Tôi ầm ừ vài giây, nửa muốn nói với Thành về chuyện hồi sáng, nửa lại muốn im lặng bình an mà ăn hết đĩa kem. Có điều, hình như Thành không muốn cuộc nói chuyện trở nên úp úp mở mở như vậy

- Ân đừng có nói là vì cái câu tui nói hồi sáng nha! - cậu dùng câu hỏi như câu khẳng định rồi lại trở mặt ra khi tôi ngượng ngùng gật đầu - Trời ơi, cái đó là tui giận quá buộc miệng thôi, đừng tưởng thật!!!

Tôi gật đầu, quay về đĩa kem. Xúc từng thìa kem cho vào miệng, nhăn mặt vì độ lạnh nhưng lại cực kì thích thú với độ ngọt của nó, nhìn đối diện lại thấy Minh Thành nhìn mình cười mỉm khiến tôi không dám ngẩng mặt lên nữa, mặc dù trong đầu đang không ngừng phát ra hàng loạt câu hỏi về vụ hồi sáng...

Điều đặc biệt là tối hôm đó tôi ngủ rất ngon, cho nên sáng hôm sau tôi dậy rất đúng giờ ^ ^

Sau hôm đó, Minh Thành đối với tôi không còn giận dữ và bạo lực như lúc đầu nữa, thay vào đó, cậu ấy hiền lành và thân thiện hơn trước rất nhiều. Tất nhiên, chúng tôi không thường trò chuyện với nhau trên lớp, nhưng lúc nào cậu ấy cũng mua bánh kẹo cho tôi khi ra chơi.

Thoắt cái đã hai tháng trôi qua, tôi nhận được điểm giữa kì của mình. Không tệ chút nào, và dường như tôi có thể thấy ánh mắt sáng rực của Thành khi nhìn vào sổ liên lạc của tôi

- Làm sao Ân làm được?! - cậu ta nói một cách khó mà tin được - Làm sao môn văn có thể chín phẩy????

- ...

- Ê, hay Ân học nhóm với tụi này đi!

- Hả?

- Hả cái gì! - cậu hừ mũi - Học ở nhà tui, tối thứ tư hàng tuần. Có mấy đứa à.

Tối thứ tư... Là hôm nay... Nhưng sao cậu ấy lại mời tôi đi học nhóm chứ. Tôi đâu có thân thiết gì mới mấy bạn khác đâu...

- Đi, đi nha...

Nhìn cậu ta gỡ bài mất cún tai cún đuôi cún ra mà tấn công tôi, tôi chỉ biết thở dài gật đầu.

...

...

...

Nhà Minh Thành ngay phía sau nhà tôi. Chính xác là ngay phía sau, từ lan can phòng tôi có thể leo qua lan can phòng cậu ấy khá dễ dàng. Vậy nên chưa tới giờ học lúc năm giờ, tôi đã chễm chệ ôm con cá sấu bông ngồi trên giường của Thành cùng cậu ấy chơi game.

- Tí nữa học xong đừng có về sớm. - Thành lên tiếng khi nhân vật của tôi sắp bị cậu ấy hạ đo ván

- Cái gì? - tôi nhú mày, nhìn trân trối vào cách mà những ngón tay cậu ta di chuyển thần tốc - Sao?

- Game over! - là tôi thua - Tí nữa tui chở Ân đi ăn kem trái cây!

Kem trái cây? Không phải hôm qua vừa ăn rồi sao. Càng ngày bà chị phục vụ quán đó càng nhìn tôi chường mắt thì phải...

Chúng tôi không ngồi chơi được lâu. Đến bây giờ tôi mới biết là Minh Thành và Bảo Bình là một đôi trong lớp, hoặc có thể là mọi người ghép như vậy. Cô nàng vừa đến là bám dính lấy Thành từ nhà bếp cho đến phòng khách. Tiếp sau đó là 2 bạn nữ mà tôi không nhầm thì là Linh Nga và Bảo Trâm và một cậu trai không biết tên, có thể là bạn của Thành. Tất cả bọn họ, vừa thấy tôi là ngạc nhiên đến há hốc miệng.

- Chỉ tui cái này đi Ân.

Cầm lấy bài toán mà Thành vừa đưa, là một bài hình tròn

- Sao Thành không đưa đây mình làm giùm cho? - Bảo Bình nhướn mày nhìn tôi - Nghe nói Thiên Ân giỏi văn, được chín phẩy nhưng điểm toán chắc gì đã bằng mình.

Mọi người che miệng cười, hai má tôi bắt đầu nóng lên. Tôi biết là Bảo Bình không thích tôi, và cô ấy cũng không biết rằng toán của tôi được chín phẩy bảy. Bản tính tôi không phải là người ăn miếng trả miếng, tôi đưa tập của Thành cho Bảo Bình và vội cúi mặt làm cho xong bài tập Vật lý trong ánh mắt tức tối của cô nàng. Suốt buổi học, bọn họ trò chuyện rất sôi nổi, những chuyện mà tôi không biết và không hiểu, tôi có cảm giác không khác gì đang ngồi học bài trong phòng mình mà mở radio vậy.

- Mấy bạn ngồi đây, Thành đi lấy nước uống.

Nhìn đồng hồ cũng đã bảy giờ, tôi gom tập sách bỏ vào ba lô, đang tính chào mọi người thì bị Linh Nga ngồi đối diện kéo lại

- Thiên Ân chỉ mình cái này đi, mình muốn làm mà khó quá trời khó.

- Toán à? – tôi nhìn vào bài toán nguệch ngoạc mà nhỏ ghi trong vở, đây đúng là câu hai điểm trong đề thi toán quốc gia năm trước mà tôi từng biết qua, dạng giống vậy tôi cũng từng giải rồi. Quan sát đề bài một lúc, tôi mới cầm bút chì lên....

- Mà cho cái đề khó quá sao mà Ân làm được, cái này là phải đưa cho học sinh giỏi giải rồi. – Bảo Bình không để ý đến tôi liền giật lấy cuốn tập ném cho cậu bạn kế bên

- Cái đó... tui.....

- Im lặng dùm cái, cái thứ bỏ đi mà cũng bày đặt gây chú ý làm gì!

Câu nói gắt gỏng của Bảo Bình khiến tôi nhận ra tôi vẫn luôn là cái gai trong mắt nhỏ. Bị gọi là cái đồ bỏ đi, lại từ miệng của một đứa con gái chưa biết cái gì là mất mát đau thương, cái gì là bỏ đi vô dụng, cơn uất ức trong tôi bất chợt bùng phát, lẩn át đi cái phần điềm tĩnh mà tôi cố tạo dựng cho mình. Tôi đứng dậy hất mạnh chân, tất cả sách vở cùng cái bàn vuông nhỏ đều đổ ập va mạnh vào Bình. Liếc nhìn nhỏ bằng nửa con mắt, tôi tức giận bước nhanh ra phía cửa

- Thiên Ân! Làm gì vậy hả?!

Quay lại nhìn Minh Thành đang không kiên nhẫn bưng khay nước nhìn mình, tôi lại càng khó chịu

- Lần sao đừng ép Ân đi học nhóm như thế này nữa. Xin lỗi!

Nói rồi tôi vội vàng chạy về nhà, phía sau vẫn còn vang lên tiếng khóc của Bảo Bình và cả tiếng an ủi của Thành và những người khác.... Bước ngang qua những hàng bằng lăng tím rực rỡ, tôi ngồi thụp xuống, nhớ đến khi mình vừa vào cấp hai, khi ba mẹ vẫn còn hạnh phúc... Thật khác bây giờ làm sao... Thiên Ân ngày đó nay liệu có tìm lại được...?

Hôm sau đó tôi không đi học. Ở cả người trong chăn, tôi hối hận vì mình đã đến buổi học nhóm đó, để bây giờ cả việc đối mặt với Minh Thành tôi cũng không đủ can đảm làm. Cô An cứ liên tục ra vào hỏi tôi có phải phát bệnh rồi không, tôi chỉ biết co người vào chăn càng thêm sâu. Chai lì ở nhà như người mất hồn suốt một ngày, tôi quyết định phải ra nhà sách mua thêm sách vở cùng đồ dùng học tập. Nhà sách Việt Lan cách nhà tôi không xa lắm, chỉ hơn 15 phút đi bộ. Rong ruổi trong nhà sách hơn một tiếng đồng hồ, tôi mới thỏa mãn ôm chồng sách bước ra, nhưng lại gặp sự cố ngoài ý muốn... Tôi bước ra cùng lúc với Minh Thành và Bảo Bình bước vào. Vì lẽ gì Trái Đất lại tròn như thế chứ??? Bối rối vài giây không biết phải làm gì, tôi giả vờ bước ngang qua họ như không nhìn thấy, nhưng vai lại chợt bị giữ lại, tiếp đó là tiếng của Thành đầy sốt ruột

- Sao hồi sáng không đi học?

- T...tui mệt...

- Nói láo, mệt sao bây giờ còn ra ngoài được chứ?!! – cậu ta có vẻ bức tức, bàn tay trên vai tôi siết mạnh lại làm tôi cảm thấy đau

- Bây giờ thì hết mệt rồi! – tôi khó chịu cố hất tay cậu ta ra – Thành làm gì vậy hả? Việc của tui thì liên quan quái gì đến Thành!!!!

- Tui... - mặt cậu ta bỗng dưng sượng trân, rồi chậm chậm thả nắm tay ra. Tôi xoa xoa bên vai đã được giải thoát, đang tính bỏ chạy thì nghe được lời của Bảo Bình cố ý nói to

- Đúng là cái đồ lấy oán trả ơn, được quan tâm rồi lên mặt. Cái thứ vô dụng ấy thì làm được gì. Chuyện ngày hôm qua không phải vì Thành năn nỉ cho mà thì đừng mong tao bỏ qua!

CHÁT

Tôi không hề vì nhỏ là con gái mà nương tay, tán mạnh vào mặt nhỏ trước những con mắt sưng sốt của người qua đường.

- Tao đếch thêm cái sự ban ơn dối trá của mày, cũng chả sợ cái uy cón con của mày đâu. Đừng mơ dọa được tao!! – tôi tức giận quay sang Minh Thành đứng cạnh bên vẫn còn đang mở to mắt ngạc nhiên – Còn cậu, tôi làm gì cũng không liên quan tới cậu, đừng làm những việc vô ích này nữa!

Nói xong, tôi lập tức chạy nhanh về nhà, mặc kệ cô nàng đang meo máo cùng người bạn thân duy nhất vẫn còn đang sưng sờ.

Về đến nhà, tôi phát hiện ra một sự thật đau khổ. Đồng sách mà tôi mua được, đã hoàn toàn bị bỏ lại khi tôi chạy đi. Loay hoay không biết phải làm sao, tôi nửa muốn chạy đến nhà sách lấy đồ về, nửa lại không muốn đi đâu, cũng chả biết mình vứt đồng sách mới toanh đắt giá như thế người ta có đem bán lại hay không nữa. Nhưng dù có lo lắng cùng tiếc rẻ về số tiền mình đã bỏ ra như thế nào, tôi cũng không thể xua đi cảm giác uất ức cùng tức tối trong lòng mình. Đúng vậy, tôi là một tên nhóc nhút nhát, ít nói. Nhưng điều đó không có nghĩa là tôi hiền lành. Tôi không quan tâm mọi người nói gì sau lưng tôi, không quan tâm về những trò lố mà họ bày ra để chọc ghẹo tôi, nhưng ít nhất tôi vẫn có sĩ diện của mình, đặc biệt là ở cái tuổi bốc đồng chỉ muốn nổi loạn này. Bảo Bình đã nói tôi là đồ vô dụng trước nhiều người như thế, tại một nơi công cộng chứ không phải là một chốn riêng tư như nhà của Minh Thành hay lớp học. Cũng dễ hiểu vì sao mà tôi không kiềm chế được cơn giận. Minh Thành đã đứng đó, người mà tôi vẫn lo lắng không biết làm cách nào để đối mặt suốt một đêm đã đứng đó, và gần như không hề can thiệp vào việc Bảo Bình đã sỉ nhục tôi như thế nào. Cũng phải thôi, dù gì mình cũng chỉ là một thằng nhóc xa lạ may mắn kết bạn được với cậu ấy, làm sao có thể so sánh với cô bạn gái đã học cùng 3 năm kia được. Nghĩ tới đó, tôi bỗng thấy mắt mình cay cay. Thật ra... tôi chỉ muốn cậu ấy đứng về phía tôi... với tư cách là một người bạn có thể thấu hiểu, chứ không phải chỉ biết cáu giận khi tôi làm điều trái ý cậu ấy. Chùi nhẹ làn nước đọng trên mắt, tôi nằm bẹp trên giường, đeo tai nghe, và không nghe gì cả. Đơn giản chỉ là đeo tai nghe và nằm đó suy nghĩ... về bản thân, về gia đình, về... Minh Thành. Tôi tự hỏi không biết cái cảm giác vừa phấn khởi vừa đau nhói hiện giờ được gọi là gì. Chẳng lẽ.... mình lại có tình cảm với một người cùng giới? Đây là yêu? Hay chỉ là một cơn say nắng nhất thời?

- Ân ơi, bạn con kiểm kìa. – giọng cô An từ dưới lầu vọng lên làm tôi giật mình. Tôi vọt nhanh xuống lầu, cố gắng làm chậm lại nhịp tim chắc chắn đang chạy quá tốc độ lúc này

Đứng trước cửa nhà tôi là Minh Thành, cậu ta có vẻ đang rất bồn chồn, không ngừng dí mũi chân xuống đất, thấy tôi chạy ra thì lại nhui mày

- Ân... để quên mấy cuốn sách....

Ngạc nhiên nhìn chồng sách trên tay Minh Thành, tôi không nghĩ là cậu ấy có thể chạy đến nhà tôi để trả sách. Dù rất cảm kích nhưng tôi vẫn còn rất giận cậu. Thì thảo nói cảm ơn, tôi ôm lấy đồng sách rồi đi vào nhà. Chưa được ba bước chân, cánh tay tôi đã bị Thành nắm lại

- Ê, từ từ... Sao mắt đỏ hoe vậy?

Tôi cúi đầu xuống, không dám nhìn vào mắt Thành, vì nếu nhìn cậu ấy, tôi chắc chắn sẽ rút nước mắt nữa cho xem. Sao hôm nay lại trở nên nhạy cảm như con gái vậy chứ? Tôi rửa thầm trong đầu, cố dùng sức rút tay về. Nhưng có vẻ Minh Thành sẽ không để cho tôi thực hiện được điều đó

- Ân khóc hả? Sao lại khóc? – cậu hỏi, vẻ quan tâm tràn ngập trong giọng nói, càng khiến cho tôi run rẩy hơn. Cậu ấy là đang lo lắng cho tôi, đúng không?

Bàn tay của Thành lướt trên gò má tôi, lau đi vệt nước mắt vừa xuất hiện. Tôi ngơ ngác đứng im, chưa bao giờ nghĩ đến việc cậu ấy có thể làm những hành động dịu dàng này với tôi, một đứa xa lạ mới quen, hay chính xác hơn là một thằng con trai. Không hiểu sao cái cục ứ ấy không chịu nằm yên, nó cứ muốn leo ra bên ngoài, không cho tôi giữ được khuôn mặt bình tĩnh nữa. Tôi òa khóc. Vâng, lần đầu tiên trong suốt 15 năm trời tôi òa khóc vì tức. Mà chính tôi cũng không rõ là việc đó có đáng tức để một thằng con trai khóc như mưa hay không.

Minh Thành có vẻ kinh ngạc khi thấy tôi khóc, cậu ấy cứ lúng túng đưa tay lên rồi hạ xuống, cuối cùng lại đặt tay lên trên tóc tôi

- Nín coi, con trai gì mà mít ướt. Sao tự nhiên khóc vậy chứ?

- Phì... - nhìn cái cách Minh Thành vỗ về tôi bằng cái sự run của cậu ấy làm tôi không nhịn nổi cười. Có lẽ vừa khóc vừa cười không phải là một hình ảnh đẹp cho lắm, cho nên tôi dừng hẳn cả hai trạng thái lại. Chùi đi nước mắt, tôi khụt khịt vài cái rồi ngược lên nhìn Minh Thành với cặp mắt chắc chắn là đang đỏ như con thỏ

- Thành quên hết chuyện vừa rồi đi, xem như tôi chưa từng khóc trước mặt Thành.

- Sao Ân khóc? - cậu sốt sáng - Có phải là vì chuyện hồi nãy...

- Chuyện của tôi Thành đừng xen vào, đừng có ép tôi theo ý Thành nữa. - tôi quát lên - Thành có thể bênh vực bạn của Thành, nhưng tôi không bao giờ cảm thấy mình đã sai khi đối xử với bạn ấy như thế!

Nói rồi tôi chạy nhanh vào nhà, tự hỏi người phía sau lưng đang có biểu cảm như thế nào. Hoang mang? Ngơ ngác? Bối rối? Hay tức giận?

Tôi mong nó không phải là tức giận. Có thể cách tôi hành xử hơi bướng bỉnh, lại có phần ích kỷ, nhưng tôi thật sự không muốn Minh Thành ghét bỏ tôi. Cậu ấy là người bạn đầu tiên, và cũng là người bạn duy nhất mà tôi có từ khi tôi đặt chân đến đất Sài Thành. Tôi không dám nói tình cảm của mình đối với cậu là thích hay yêu. Nhưng tôi chắc chắn không muốn mất một người bạn như Thành...

Cẩn thận xếp đồng sách lên kệ, trong đầu tôi như có hàng ngàn con thỏ chạy qua, nhức bưng bưng đến khó chịu. Chậm rãi bước xuống cầu thang, tôi nhờ dì An pha dùm một cốc nước chanh rồi bước vào phòng tắm. Rửa mặt một chút sẽ tỉnh táo hơn, tỉnh táo thì mới suy xét cho rõ mọi việc được. Bước chân tiếp theo khá loạn choạng, cơn đau trên đỉnh đầu ập tới, mắt tôi hoa lên, chóng mặt, tứ chi tê tái, tôi có cảm giác mình ngã xuống, va chạm thật mạnh với nền nhà, tiếng la thất thanh của Di An văng vẳng bên tai... và tôi không còn biết gì nữa

.

.

- 39 độ, để thêm chút xíu nữa thôi là nguy hiểm đến tính mạng đấy - ông bác sĩ cầu nhàu, tay lia lịa ghi đơn thuốc.

Tôi nằm thẫn thờ trên giường. Không gì tệ bằng việc mở mắt ra là thấy mình đang nằm ở bệnh viện, mùi thuốc sát trùng thì nồng nặc, ông bác sĩ thì khó ưa... Và đặc biệt đến mức làm tôi mất khả năng phát âm... người đàn ông đó đang ở đây. Người đàn ông cao lớn trong bộ tây trang hàng hiệu, mái tóc vuốt ngược, đôi mắt sâu hút hồn với vài nếp nhăn nơi khóe mắt

- Sao ba lại ở đây? - tôi hỏi, có chút vui mừng

- Ba đến thăm con - ông ngồi xuống cạnh giường, gương mặt phong trần có chút mệt mỏi - Không nghĩ mẹ lại để con một mình như vậy... Ba xin lỗi.

- Con không sao, cảm sốt thôi mà - tôi cố nói cứng - 39 độ, và con gần như đã tốn cả lít nước mắt cho ngày hôm nay.

Ông xoa đầu tôi, như vẫn thường làm trước đây. Không biết vì sao, tôi lại buộc miệng hỏi câu hỏi mà tôi vẫn luôn giữ kín bấy lâu nay

- Tại sao ba không giành quyền nuôi con?

Ba có vẻ sững người, rồi ông cúi mặt. Tôi biết ba rất thương tôi, nhiều hơn cả mẹ. Nhưng việc đưa đẩy quyền bảo hộ tôi trên tòa ngày hôm đó đã làm tôi mất đi niềm tin, giống như là bị phản bội, đau đớn đến mức chỉ biết cười khẩy cho qua.

- Ở với mẹ sẽ tốt hơn cho con. - ông nói - Con có thể sẽ ghét ba, nhưng ba vẫn là ba của con, không sao chứ?

Tôi gật đầu, quá mệt mỏi để có thể nghe một câu chuyện dài

- Ba phải về Hải Phòng gấp. Cô An sẽ lo cho con.

Nhìn bóng dáng cao lớn đó bước nhanh khỏi phòng bệnh như đang chạy trốn điều gì, lòng tôi trùng xuống. Hai tháng mới gặp được ba... sao lại có thể bỏ đi nhanh như thế? Ba có điều gì giấu con đúng không? Rốt cuộc là điều gì khiến ba có thể bỏ rơi đứa con trai mà ba luôn yêu thương này lại một mình? Con thèm muốn tình thương của ba mẹ như trước đây. Tại sao chứ? Tại sao điều này lại xảy ra với gia đình ta?

“Nín coi, con trai gì mà mít ướt”

Giọng của Minh Thành vang lên trong đầu khiến tôi ngỡ ngàng. Đúng rồi, là con trai sao lại dễ dàng rơi nước mắt như thế được, dù là bị cơn sốt hành cho khó chịu thì chí ít cũng phải ra dáng nam nhi một chút chứ. Xoa xoa hai mắt, tôi nhìn lên trần nhà màu trắng. Tôi còn quá nhỏ để có thể tự mình xoay sở mọi việc. Ba chắc chắn có nỗi khổ tâm riêng. Ba không cho mình biết là vì ba lo lắng cho mình. Tôi muốn sống dưới sự bảo hộ của ba, chứ không phải ở căn nhà to lớn đó với một người giúp việc mà thậm chí không thể trò chuyện như hai người bạn được.

Bạn.... từ này khiến tôi nghĩ đến Minh Thành... Không biết ngày mai tôi lại nghỉ học thì cậu ấy sẽ như thế nào nhỉ? Có lo lắng không? Hay là sẽ quyết định nghỉ chơi với tôi và hứa theo những đứa ghét tôi? Miên man suy nghĩ, cơn buồn ngủ chậm rãi ủa tới. Tôi nhắm mắt lại, hi vọng nhìn thấy được cậu bạn ở trong mơ.

2. Chương 2: Bạn Mới, Đừng Có Chạy! [2]

Hai hôm sau, tôi đến lớp. Vừa bước vào cửa tôi đã có cảm giác không ổn chút nào. Mọi người trong lớp đồng loạt nhìn tôi với ánh mắt không mấy thiện cảm, tiếng xì xào nổi lên ở khắp nơi.

- Mày nha, tới số rồi. - thằng Khang, lớp phó lao động bước đến gần vỗ vai tôi, làm ra bộ dáng thông cảm nhưng giọng nói vẫn lộ ra vẻ hống hách khiến tôi khó chịu - Mày ghê thật, tới lớp trưởng là con gái mà mày cũng dám đánh!

Tôi nhú mày, quả nhiên là mọi người biết chuyện rồi. Thở dài bước về phía bàn cuối, tôi bỏ ngoài tai tất cả những lời đâm chọc bàn tán của mọi người, và cũng không màng đến ánh mắt thách thức mà Bảo Bình ném cho tôi cùng cái cười khẩy. Minh Thành đến sớm hơn tôi. Cậu ta nằm gục xuống bàn, úp mặt lên hai tay, có vẻ như là đang ngủ. Tôi men theo cái khe hở sát vách tường để vào ghế bên trong, thật không muốn làm cho cậu ấy dậy. Nhưng bỗng nhiên cậu ấy ngẩng đầu lên nhìn tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ khó chịu làm tôi sợ hãi

- Ch... chào buổi sáng... - tôi lắp bắp. Sau những chuyện kia, tôi không biết phải đối mặt với Thành như thế nào nữa. Cậu ta trừng mắt nhìn tôi một lúc lâu rồi hậm hực quay mặt sang hướng khác, tiếp tục ngủ. Nhẹ nhàng thở ra, tôi không mong muốn cậu ấy sẽ hỏi gì mình vào lúc này, vì tôi chắc chắn không có một lí do chính đáng nào cho việc ngày hôm đó, và điều đó sẽ khiến hai đứa khó xử hơn. Dù vậy... khi Minh Thành rời tôi đi, trong lòng tôi bỗng hụt hẫng đến lạ...

Suốt hai tiết học trôi qua, chúng tôi không hề nói chuyện với nhau câu nào, kể cả một cái liếc mắt tôi cũng không nhận được. Tôi muốn trò chuyện với Minh Thành và đã vạch sẵn trong đầu hàng vạn lí do để có thể làm cho cậu ấy quay mặt qua đây nhìn tôi. Nhưng những gì tôi làm được chỉ là mím môi, nắm chặt bút viết và chán nản nhìn cậu ấy nằm quay mặt qua bên kia mà không dám hành động. Lần thứ n trong đời tôi ghét cay ghét đắng cái bản tính nhút nhát này. Khi thật sự phát điên lên thì chuyện gì cũng dám làm, lúc tỉnh táo cả một con giun đất đã chết cũng chẳng dám mổ (do vậy mà điểm thực hành sinh năm rồi của tôi khá thấp). Cứ thế, tôi lặng lẽ trải qua hai tiết học với một cái đầu nặng trĩu và hầu như không hiểu nổi những gì mà cô Duyên dạy Văn đang giảng... cứ như một mơ bồng bong.

Rốt cuộc thì tiếng chuông ra chơi cũng vang lên. Minh Thành không nói không rằng đứng lên bỏ ra ngoài, tôi nhìn theo bóng dáng cao gầy của cậu ấy khuất sau cửa lớp mà không biết phải làm sao. Nhưng có nói gì đi nữa, chuyện bị Minh Thành xem như là không khí cũng không phải là điều tôi tệ nhất ngày hôm nay

- Em Trần Thiên Ân lên phòng giám thị gặp tôi! - thầy Khang giám thị đưa cái đầu hói vào, nghiêm mặt gọi ra tên tôi. Không hiểu chuyện gì xảy ra, tôi run rẩy cầm tập và viết chạy theo thầy, phía sau là tiếng cười bốn cọt của tụi con gái và ánh nhìn khinh thường của đám con trai.

Lần đầu tiên tôi bước chân vào phòng giám thị. Vì luôn là một học sinh ít nói và không nổi bật, luôn tuân thủ theo nội quy nên tôi chưa bao giờ làm gì mắc lỗi để bị gọi lên như thế này. Ngồi xuống dãy ghế đặt giữa phòng, tôi nhìn gương mặt đầy nếp nhăn dữ tợn của thầy Khang, lắp bắp nói ra cái câu mà có lẽ mọi học sinh bị bắt lên đây đều nói

- E.. em có... làm gì đâu... thầy...

- Hừ, chuyện này không xảy ra ở trường, nhưng là học sinh của trường làm ra. Tôi đương nhiên phải có trách nhiệm xử lí! - thầy Khang hừ lạnh. Tôi ngơ ngác, vừa sợ vừa không hiểu, nhưng linh tính mách bảo với tôi là chuyện này không hay chút nào

Thầy Khang húp một ngụm trà, lật lật cuốn sổ thông tin học sinh

- Thiết tình, tôi chả hiểu nổi mấy cô mấy cậu. Xích mích thì cứ kiếm chỗ vắng mà nói chuyện, sao cứ phải lựa chỗ đông người mà đánh nhau!?

- Đánh nhau? - tôi nghếch mặt ra, không phải chứ? Bộ con nhỏ đó muốn làm khó tôi tới mức này sao?

- Đây, Lưu Huỳnh Bảo Bình, có cả giấy xét nghiệm của bệnh viện - thầy đưa ra một xấp giấy A4 - Trật khớp hàm, gãy răng, rách môi, bầm tím má phải. Cô cậu cũng mạnh tay ghê gớm nhỉ?

Tôi ngó trân trân vào tờ giấy khám tổng quát có dấu mộc của phòng khám đa khoa Trường Châu. Bầm tím, rách môi... còn có thể xảy ra được. Nhưng mà... trật hàm, gãy răng á? Chỉ bằng một cú tát của đứa trói gà không chặt như tôi á? Vô lý!!!!!!

- Tôi biết em nghĩ gì, Trường Châu là phòng khám của nhà em Bảo Bình. - thầy vuốt mái tóc còn loe hoe vài cọng - Nhưng nếu nhà trường không xử lí, mọi chuyện có thể rắc rối hơn nhiều.

-...

- Họ suýt nữa đã đưa đơn lên công an tỉnh.

- Cái gì?! - tôi kinh ngạc, há hốc mồm. Rõ ràng tôi chỉ là trẻ vị thành niên, sẽ không truy cứu pháp luật gì, nhưng chắc chắn sẽ bị quản giáo, và có một vết nhơ trong học bạ...

- Thầy! Cái này rõ ràng là đổ oan cho em! - tôi đứng lên phản kháng

- Tôi biết! Em nên bình tĩnh lại đi, đây là phòng giám thị! Tôi là thầy, còn em là học sinh! - thầy quát lên, làm tôi lật đật ngồi xuống - Nếu chỉ có mấy cái giấy này thì chả ai buộc tội được em hết! Rõ ràng đã có người làm chứng cho việc em đánh bạn kia.

Sững sờ. Cái tin kia còn khiến tôi giật mình hơn cả việc bị buộc tội. Làm chứng? Ai làm chứng cơ? Mà ngu quá Thiên Ân, lúc đó có ai quen biết cả hai người đứng đó? Ai sẵn sàng đứng ra cáo buộc mà để “đòi lại công bằng” cho nhỏ kia? Không phải cậu ấy thì còn ai nữa chứ!? Mà muốn chối cũng không được nữa rồi... Nhưng mà sao... tim đau quá. Lại nữa sao? Cái cảm giác bị phản bội này...

Hít sâu một hơi để lấy lại bình tĩnh, tôi nhìn người thầy luôn bị đồn là “hung dữ” trước mặt

- Vậy em bị phạt thế nào hả thầy?

- Tôi sẽ làm việc với phụ huynh của em trước... Có lẽ em sẽ chỉ bị cảnh cáo trước sân cờ thôi. - thầy Khang thở dài. Ông có xem qua lí lịch của học sinh này, hoàn toàn trong sạch, trong học tập lại rất xuất chúng. Ông tin trong chuyện này cũng có nhiều khúc mắc. Nhưng cậu học sinh ngồi trước mặt ông đây lại không hề có lời biện minh nào, chỉ chấp nhận hình phạt dành cho mình khiến ông cảm thấy khó khăn - Giấy mời phụ huynh của em đây, trong tuần này phải nói ba mẹ lên gặp tôi, rõ chứ?

Nhận lấy tờ giấy vuông nhỏ, tôi gấp lại làm tư rồi nhét vào quyển tập, đứng lên chào thầy rồi đi ra. Tôi tho thẩn bước về lớp, mặc kệ mấy âm thanh chế nhạo bên tai, tôi im lặng đeo tai nghe, mở một bài nhạc rock với volumn lớn nhất, soạn tập sách bỏ vào cặp rồi đi về. Ừ thì, tôi trốn học đây. Còn tới ba tiết học nữa

nhưng tôi không quan tâm. Tôi chỉ muốn về nhà, ăn bữa cơm dì An nấu, thông báo cho ba, hay mẹ gì đó, rồi ngủ một giấc cho thật đã, bỏ mặc hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm nay. Tôi gặp Minh Thành trên hành lang, trên tay cậu ấy là một bịch trái cây sấy, có lẽ là mua cho cô nàng kia đây mà. Tôi nhìn cậu ấy, và cười thật tươi, nói ra một câu mà chính bản thân tôi cũng không nghe rõ do tiếng ghi ta điện dồn dập vào tai. Minh Thành ngẩng người nhìn tôi, mọi người xung quanh cũng nhìn tôi. Không muốn suy nghĩ nhiều nữa, tôi đeo ba lô lên và bước thẳng ra cổng trường, bỏ mặc biểu tình kinh ngạc cùng thần thờ của người sau lưng

“Tui thích Thành, bây giờ vẫn thích Thành. Xin lỗi vì những gì đã gây ra. Tạm biệt.”

Tôi và Minh Thành đang ngồi trên mái nhà. Tôi không biết làm cách nào chúng tôi lên được đây, và đây là mái nhà của ai nhưng có vẻ tôi không quan tâm đến điều đó lắm. Minh Thành ngồi kế bên tôi, cậu ấy mơ màng chỉ tay lên bầu trời đầy sao, những đốm sáng lấp lánh dệt thành một chuỗi dài mà cậu ấy gọi là “Dải ngân hà”

- Và chúng ta đang ngồi ở một hành tinh trong đó. - cậu nói. Tôi nghĩ Minh Thành say rồi, nhìn hai lon bia dưới chân cậu ta thì biết. Tôi cũng nhìn xuống chân mình, nước ngọt... Không sai biệt cho lắm.

Rồi Minh Thành tựa lên vai tôi, cười mỉm suốt. Khi tôi hỏi, cậu ấy bảo vì tôi là một thằng ngốc, làm cho cậu ta buồn cười.

- Sao tui lại ngốc? - tôi bậm môi

- Vì thích người ta mà không dám nói.

Bàn tay của Thành chạm lên mặt tôi, ánh nhìn sâu thẳm mang chút ngây thơ, bờ môi mỏng lấp lánh dưới ánh sáng của ngàn vì tinh tú. Tim tôi run lên từng đợt, và càng nhanh hơn, mạnh hơn khi cậu ấy tiến lại gần. Cho đến khi hai bờ môi chạm nhau, cảm giác ấm áp lan tỏa. Minh Thành nói khẽ

- Ân có biết...

Biết gì cơ? Tôi chưa kịp hỏi lại thì môi cậu ấy tiếp tục lấn tới. Bất ngờ tới nỗi khiến tôi tỉnh mộng...

Mở mắt nhìn cái trần nhà đen thui, tôi vẫn còn cảm nhận được cái cảm giác ướt át trên môi. Dẫu biết là dư âm của một giấc mơ nhưng tôi không thể không ao ước cái cảm giác đó trở nên rõ ràng hơn một chút... Nếu là sự thực được thì tốt rồi. Thờ dãi một hơi, tôi chậm rãi bò xuống giường, đi vào nhà vệ sinh, giải quyết những hậu quả do giấc mơ để lại. Dù gì tôi cũng là một thằng con trai, việc có một “giấc mơ ướt” vào giữa đêm giữa hôm cũng đâu phải chuyện to tát gì. Chỉ khác tụi con trai bình thường kia ở một chỗ là đối tượng trong giấc mơ của tôi là một thằng cùng giới. Chỉ thế thôi.

Sáng hôm sau, tôi thức dậy với một tâm trạng không mấy yên ổn. Chẳng hiểu sao cứ mỗi lần nhắm mắt lại là hình ảnh của Minh Thành lại hiện lên, làm cho tôi cả đêm không thể ngon giấc nổi. Bước xuống giường, tôi kéo tấm màn lớn ra làm cho ánh sáng tràn ngập khắp căn phòng. Đây rồi, là cái cảm giác bình yên mà trong một khoảng thời gian dài tôi không được cảm nhận. Bình minh ở quê hương tôi, Hải Phòng.

Chắc ai cũng đang tự hỏi vì sao tôi lại ở Hải Phòng mà không ở Thành phố Hồ Chí Minh?

Nói chung là tôi từ bỏ rồi. Kể cả cái thành phố nhộn nhịp hiện đại đầy nắng và gió lẫn cậu bạn mà tôi gần như yêu-từ-cái-nhìn-đầu-tiên.

Ngày hôm đó, sau khi nhận được tin của tôi, ba đã vội vàng bay vào Nam. Sau khi nghe tôi kể rõ sự tình, ba quyết định nơi này không phải là nơi có thể gửi gắm con trai của mình. Ba luôn sẵn sàng và lo lắng cho tôi như thế. Ông thẳng thừng rút học bạ của tôi ra khỏi trường và an bài cho tôi về Hải Phòng, xem như là một chuyến du lịch xả stress. Ba tôi là chủ của một công ty lớn và nắm giữ rất nhiều cổ phần trong vài tập đoàn đa quốc gia nên những việc tưởng chừng không dễ như việc rút học bạ của một học sinh xuất sắc ra khỏi trường vào giữa năm lại trở nên rất dễ dàng. Thế là tôi về Hải Phòng với ba, ở trong phòng VIP của một khu chung cư sang trọng và tự do ngủ nướng cả ngày.

Tôi bước đến phòng ăn, bữa sáng đã được dọn sẵn với bánh mì kẹp tự làm và một ly sữa tươi. Hải lòng ngồi vào bàn, tôi nhâm nhi bữa sáng được làm bởi tình nhân của ba. Khá sốc khi đó là đàn ông, nhưng ừ, tình nhân của ba tôi đấy. Bây giờ tôi mới hiểu vì sao ba lại không đứng ra nhận trọng trách bảo hộ cho đứa con

này. Để cho con trai mình sống trong môi trường yêu đương giữa hai người đàn ông, xã hội chấp nhận được chuyện này sao? Và ông cũng nghĩ rằng tôi không thể chấp nhận được. Có lẽ thế thật...

Khi nhìn thấy ba cúi đầu và người đàn ông ngồi cạnh bên ba, tôi gần như đã đứng lên và hét vào mặt người ấy rằng chính ông ta đã khiến cho gia đình tôi tan nát, kẻ thứ ba đáng chết và trả lại ba và mẹ cho tôi. Rồi sau đó ba tôi mới từ tốn giải thích, mẹ đã ngoại tình như thế nào, ruồng bỏ ông ra sao, người đã vực ông dậy, cho ông thấy được những ấm áp của tình yêu là người con trai ấy. Kể ra thì tôi cũng có chút cảm động, nhưng vẫn còn giận lắm. Giận ba giấu tôi lâu như thế, giận ba bỏ rơi tôi, và thất vọng về người mẹ mà mình vẫn luôn kính trọng. Tôi nói rằng cần có thời gian để suy nghĩ, và hầu như luôn nhận được những bữa ăn ngon tuyệt vời mỗi ngày. Tôi nghĩ, tôi đã xiêu lòng trước tình cảm hai người dành cho nhau. Vì nói qua nói lại, tôi cũng thích một người con trai, dù chỉ là đơn phương thôi nhưng vẫn khiến cho người ta cảm thấy hạnh phúc. Bất giác thả hồn về với ngôi trường ấy, chiếc bàn ấy, quán kem, con đường, ngôi nhà có hai ban công sát vách, con cá sấu bông mà hai đứa tranh giành khi cùng chơi game, xe đạp, chiếc nón lưỡi trai, những gói bim bim khi tới giờ ra chơi.... Tôi nhớ hết, gần như không quên một chi tiết nào. Minh Thành..... Tôi nhắm mắt lại, cố ngăn bản thân mình trở thành đứa mít ướt mau nước mắt

- Tui nhớ Thành lắm.....

Tôi xách ba lô hành lý đi vào nhà. Một tuần “nghỉ ngơi” ngắn ngủi cũng đã qua, tôi trở về thành phố Hồ Chí Minh, về với căn hộ rộng lớn nhưng thiếu vắng bóng người. Dù muốn ở lại Hải Phòng sinh sống với ba, nhưng mẹ là người bảo hộ của tôi. Nếu chưa có sự chấp nhận của bà mà mang tôi đi thì ông rất có thể sẽ bị đưa vào tội danh bắt cóc. Khi tiễn tôi ở sân bay, ba cũng cũng đã nói về việc sẽ chuyển trường cho tôi. Cũng tốt, dù gì thì tôi cũng muốn bỏ qua hết mấy cái kí ức không thể nào ưa nổi về ngôi trường cũ... Tuy vẫn có vài thứ rất tốt... Nhưng tất nhiên, không thể hòa hợp với bạn bè được thì không nên ở lại nữa. Thở dài, tôi bước vào nhà, có chút tiếc nuối về việc phải xa Hải Phòng, xa người thân và.... Mà thôi, chú Minh cũng là người thân rồi đi, hình tượng mà chú ấy để lại trong mắt tôi có vẻ cũng không tồi.

- Di An, con đói bụng. - vừa vào nhà tôi đã hô hào lên như thế khi nghe mùi đồ nướng thơm lừng từ dưới bếp bay lên

- Trời ơi, Ân về rồi đó hả, làm di ngóng hoài, không biết đi đường có việc gì không. - di An giúp việc bước ra cười cười chào đón, trên mặt và tạp dề lấm lem những vệt than đen - Tui có làm thịt nướng, vào cắt đồ rồi ăn cho nóng.

Tôi cười cười gật đầu rồi đi lên phòng. Ít nhất có người ở nhà đợi mình về còn tốt hơn là cô đơn ở cái nơi rộng lớn này.

Bữa trưa trôi qua một cách an ổn, tôi nhận được một bưu kiện vừa gửi tới. Là giấy nhập học và vài bộ đồ mới, có cả một chiếc điện thoại cảm ứng hiệu Nokia mới ra nữa. Thích thú ôm đồ lên phòng, tôi lần lộn trên giường nghịch điện thoại mới. Nghịch chán chê, tôi để loa ngoài bài Stand in the rain, âm nhạc từ điện thoại vang lên khắp phòng. Tôi gác tay lên trán, lẩm nhẩm theo lời bài hát, ánh mắt lâu lâu lại liếc về phía ban công, nơi có thể dễ dàng trông qua cửa sổ nhà người kia, như trước đây tôi vẫn làm. Hôm nay là chủ nhật... có lẽ cậu ấy không có ở nhà đâu... Tôi nghĩ, rồi chìm vào giấc ngủ từ lúc nào không hay.

.

.

.

Khi tôi tỉnh dậy đã là gần sáu giờ tối. Ngơ ngác nhìn quanh tìm cái âm thanh kì lạ đã khiến tôi thức giấc, mãi 30 giây sau tôi mới biết cái tiếng “cốc” xuất hiện đều đặn ấy từ đâu mà ra. Bước lại gần cửa ra ban công, tôi vén màn lên, chỉ để thấy cái ánh nhìn kinh ngạc từ cậu bạn đã-từng-cùng-bàn. Có chút xấu hổ nhìn Minh Thành, tôi chợt nhớ lại những từ ngữ kinh khủng tôi đã nói trước khi nghỉ học. Có thể với vài người thì đó là những từ ngữ sến súa đầy tim hồng như trong mấy tiểu thuyết tình cảm. Với tôi thì là “KINH KHỦNG”! Ai đời lại có một thằng con trai đi nói với một thằng con trai khác như thế giữa chốn đông người kia chứ! Cảm thấy mặt mình nóng lên hằm hạp, tôi lấy tấm vải màn che mình lại, vội vàng lủi qua một bên

- Ê, Thiên Ân phải không? Sao mấy ngày nay mất tích vậy! Mở cửa ra coi! - Minh Thành đã leo qua cái lan can ngăn cách hai nhà, vừa gõ liên tục vào cửa vừa la lớn như sợ tôi không nghe

Hít sâu một hơi, tôi nhận ra dù có làm gì thì hai đứa cũng từng là bạn, tránh mặt nhau thì có gì tốt hơn đâu. Nghĩ vậy, tôi đứng dậy mở cửa, nhưng cảm xúc trong tim vẫn quá lớn, tới nỗi tôi không dám ngẩng mặt lên

- Cả tuần nay Ân đi đâu? - Minh Thành đứng trước mặt tôi, e dè hỏi. Có vẻ như cậu ấy cũng thấy ngại. Tôi muốn mình mạnh mẽ hơn một chút, để có thể dùng cái giọng lạnh băng để nói chuyện với cậu ấy. Nhưng đó không phải là con người của tôi.

- Tui về Hải Phòng... - tôi lí nhí đáp, vẫn không dám ngẩng mặt lên, nhưng có vẻ Thành không quan tâm lắm

- ... Hôm đó về không thấy Ân ở nhà... mấy hôm sau cũng vậy... Tui... tui lo....

- Sao Thành biết hôm nay tui về? - tôi đột ngột nhìn lên khiến cậu ấy ấ ỹ mình

- Tui đâu có biết!

- Vậy sao Thành lấy đá ném vô cửa?

- Thì ngày nào tui chả làm vậy, coi thử Ân có nhà hay không!

-.....

Tôi im lặng, nhìn Minh Thành đỏ mặt vì nói hớ mà sao có chút vui vui. Tăng hắng vài cái, cậu ấy lấy lại phong độ rồi nói tiếp

- Mấy ngày nay không chịu đi học, tui mang tập qua cho Ân chép nha!

- Khoan - tôi gọi với lại khi thấy Thành có ý định leo qua lan can về phòng - Tui... tui không học ở trường đó nữa đâu!

Rõ ràng Minh Thành khựng lại ngay, quay lại nhìn tôi với ánh mắt tội lỗi, hai mắt rũ xuống

- Ân... bị đuổi học hả?

Biết cậu ấy đang nói tới việc gì, trong lòng tôi rối loạn một chút, rồi mới lấy hơi để giải thích

- Không phải. Tại trước giờ chuyện này chưa từng xảy ra, ba tui nghĩ chuyện này không tốt nên mới chuyển trường cho tui.

- Xin lỗi nha. - Thành nói, giọng buồn buồn - Cũng tại tui hết. Nếu hôm đó tui không làm chứng thì mọi chuyện cũng đâu tới nỗi này.

- Cái đó...

- Lúc đó tui rối lắm, tự nhiên tui bị gọi vô đồn công an kêu làm chứng. Bản tường trình cũng là theo ý họ mà ghi... Tui không nghĩ Bảo Bình lại làm lớn chuyện lên vậy.

- Không sao. - tôi cười, vậy ra không phải Thành ghét tôi nên làm chuyện đó, cậu ấy còn đang giải thích với tôi đây mà - Mà Thành vô phòng đi, đứng ngoài đây gió thổi lạnh quá!

Dường như chỉ cần chờ có vậy, Minh Thành hí hửng phải chân rồi chạy vào phòng tôi, ngã ào xuống cái ghế xộp mềm mà mỗi lần đến gần cậu ấy luôn bám dính lấy nó. Tôi bước tới đóng cửa sổ phòng cậu ấy lại, ngăn cho gió không thổi bay mấy tờ giấy chì chít chữ trên bàn học cậu ấy rồi mới chậm rãi vào phòng.

- Vậy rồi Ân học ở đâu? - Minh Thành cầm lấy điện thoại của tôi chỉnh mấy bài nhạc, mặt không ngước lên hỏi tôi

- Hỏi làm gì?

- Thì... mai mốt có gì... biết đường qua kiếm! - tai của Minh Thành đỏ lên

- Haha..... tui học ở Trần Hưng Đạo, hình như trên trường cũ một chút.

- Vậy để tui đưa đón Ân đi học cho. Cầm cái!

Tôi có chút ngạc nhiên khi Thành bỗng dừng tự ý quyết định vậy. “Có thể cậu ấy đang cố chuộc lỗi thôi”. Mỉm cười một chút, tôi hỏi cậu ấy một điều luôn khiến tôi hoang mang

- Sao hôm đó Thành làm lơ tui? Tui tưởng Thành ghét tui rồi chứ.

- Không có! Tại tự nhiên Ân nghỉ học hai ngày, nhà không có ai, tui lại không có số điện thoại liên lạc nên có chút..... - cậu ấy ngập ngừng một chút -.... Tóm lại là tui không có ghét Ân!

“Vậy có thích tui không?” Suýt chút nữa là buộc miệng ra nói vậy. Tôi bặm môi, cố gắng nhin cười trước gương mặt đầy biểu cảm của Thành bây giờ. Giống như chỉ cần một lời chọc quê nữa thôi là cậu ta sẵn sàng lao vào tả xung hữu đột với bạn vậy. Minh Thành vẫn tập trung cao độ với cái điện thoại, tôi không chắc lắm, một cái smart phone mới mua chưa cài game hay Internet thì có gì lí thú tới thế? Nhưng cũng nhờ đó mà tôi có thể thỏa sức ngắm Thành mà không làm cho cậu ấy phát hiện. Thành có một gương mặt rất đẹp trai với sống mũi cao thẳng, đôi mắt sâu một mí nhưng lúc nào cũng to tròn với hàng mi dài phủ xuống, chân mày dày nam tính, đôi môi mỏng và làn da thì hoàn hảo. Nói thật, dù cùng là con trai nhưng tôi cũng rất ngưỡng mộ cậu ấy. Tuy tôi cũng thuộc dạng đẹp trai nhưng trong mắt bọn con gái thì chắc tôi thua xa. Nhìn thân hình cậu ấy xem, đáng người cân đối, thậm chí còn có cơ bắp... Còn tôi... có lẽ tôi cũng nên tập tạ thôi!

- Ân ơi, xuống ăn cơm.

Tiếng dì An vọng lên từ dưới nhà làm tôi dứt mắt ra khỏi Thành. Đáp lại dì An một câu, tôi quay qua nhìn Thành đang bước ra ban công

- Ủa, không ở lại ăn cơm tối với tui hả?

- Thôi khỏi, hôm nay chị dâu tui nấu cơm, không về ăn là bả chửi! - Thành đưa tay làm ra bộ đáng cửa cổ. Tôi phì cười nhìn theo cậu ấy mở cửa sổ chui qua, nói vọng theo

- Ăn ngon nha! Coi chừng mắc nghẹn!!!

- Biết rồi - Thành lè lưỡi - Soạn đồ sớm đi, tối tui chờ Ân đi chơi!

Cười hả hả nhìn cậu ấy kệt tay khi vội vàng đóng cửa sổ. Tôi lẩn trên nệm thêm vài vòng, cảm thấy nhẹ lòng hơn rất nhiều. Dù Thành không thể có với tôi tình cảm như tôi đã có với cậu ấy nhưng ít nhất, bây giờ hai đứa cũng đã trở lại làm bạn như trước. Mơ màng ngồi trước bàn cơm đầy những món ngon, tôi cứ cười mãi. Mong sao mau tới buổi tối, tôi nghĩ nhất định cậu ấy sẽ dắt tôi đi ăn kem trái cây. Mà đi đâu cũng được, miễn được ở cùng cậu ấy là tôi vui rồi.

- Làm gì mà mặt con hạnh phúc quá vậy? - dì An hỏi

- Có hả dì?

Tôi cười cười. Yêu đơn phương... đôi khi cũng khiến người ta hạnh phúc....

Buổi tối, Minh Thành mang theo xe đạp chờ tôi trước cửa nhà. Cậu ấy có vẻ khá bồn chồn và bối rối khi thấy tôi chạy ra. Đúng là trai đẹp có khác, mặc gì nhìn cũng đẹp. Nương theo ánh đèn đường, tôi đưa mắt đánh giá tên con trai có vẻ dữ dằn, nhưng cực kỳ đẹp trai trước mặt. Hôm nay Thành mặc một cái áo thun kẻ sọc tối màu cùng với quần jean, chân đi dép lười màu đen, mái tóc để rối tự nhiên chứ không vuốt keo như thường ngày cùng với một cái nón hiệu converse trắng. Đơn giản, nhưng đẹp. Cũng may là tôi cũng có soạn đồ hàng hiệu chứ không tới nỗi luộm thuộm như mọi ngày. Luộm thuộm là như thế nào hả? Thì giống như là tôi mặc bộ đồ của cậu ấy bây giờ vậy... Cùng là con trai, nhưng khí chất khác nhau xa lắm...

- Lên xe nhanh coi, trễ cái hết ăn giờ! - Thành lôi tay tôi, kéo tôi lên yên sau xe làm tôi loạng choạng, may mà kịp vịn vào vai cậu ấy, không là ôm đất rồi

Suốt quãng đường đi hai đứa cứ huyền thuyên đủ chuyện trên trời dưới đất. Nhiều thứ chẳng liên quan gì đến nhau mà tụi tôi cũng lôi ra phán xét cho được. Mà phần lớn là Minh Thành khoe khoang mấy cái lí sự cùn vô cùng củ chuối của cậu ấy, tôi chỉ hòa theo thôi. Vậy mà hai đứa vẫn hòa hợp tới lạ, gần như suy nghĩ đều tương đồng với nhau khiến tôi thích thú.

Thành chở tôi đến một quán bạch tuộc nướng vỉa hè khá đông khách, khói từ mấy vỉ nướng mù mịt cả một góc đường, lẫn trong đó là hương thơm nức mũi khiến bụng tôi “biểu tình”. Minh Thành lấy thẻ giữ xe, quay sang tôi nhe răng cười

- Đói hả? - cậu ấy hỏi

- Ủ, đói. - tôi cũng chẳng ngại ngần mà trả lời. Hồi chiều ăn cơm cũng đâu có nhiều lắm, tôi vốn để bụng để tối nay nhét cho đầy mà. Thành lắc đầu ra vẻ bó tay, khoác lấy vai tôi bước vào trong quán

- Hôm nay tui có tiền, cứ ăn uống no say đi!!!

Vào quán, cậu bạn kêu hân hai đĩa đồ nướng cùng hai lon bia. Lon bia của tôi đến lúc về vẫn không được đựng tới, tôi luôn trung thành với trà đá thôi. Hai thằng con trai tuổi mới lớn đang say sưa nhồm nhồm với mớ vôi bạch tuộc nướng tí tách mỡ trên vỉ than thì một nhóm con gái đi vào, nhìn giống như các chị học sinh cấp ba, ai cũng cao cũng đẹp, nhưng ồn ào hết chỗ nói. Họ chọn bàn ngồi kế bên chúng tôi, gần như nói chuyện luôn miệng, lâu lâu lại nhìn chằm chằm qua bên này xì xào gì đó rồi che miệng cười. Bộ hai thằng con trai đi ăn bạch tuộc nướng có gì kì cục lắm sao!? Nghĩ rằng mình đang trở thành đề tài cho họ buôn chuyện, tôi xấu hổ muốn chui xuống đất, tay cầm đĩa cứ quơ quào trên cái vỉ trống không

- Nè ăn đi, Ăn cứ ngơ ngác, tui ăn hết đồ ăn mà cũng không biết. - Thành nhét vào miệng tôi một cái vôi bạch tuộc được nướng chín. Vừa đụng vào lưỡi đã khiến tôi nhảy dựng lên. Cay quá!!! Nhấn mặt, rơm nước mắt nhai nuốt cái vật thể cay xè đó, tôi oán hận nhìn cậu bạn đang nhe răng cười rất chi là vô tội. Minh Thành biết điều rót cho tôi một cốc trà nóng

- Uống từ từ thôi, hơi đau chút xíu mà hết cay liền à.

Vẫn oán giận nhìn Thành, tôi nhận cốc nước từ tay cậu ấy, từng ngụm từng ngụm nuốt xuống. Lúc đầu đúng là đầu lưỡi gặp nước nóng vừa đau vừa rát như bị bỏng, nhưng từ từ nó cũng mang cái cảm giác cay xé cổ họng kia đi mất tiêu. Minh Thành tiếp tục cái kiểu cười đáng ghét của cậu ấy

- Sao rồi?

Tôi gật gật đầu. Thành lấy cho tôi miếng khăn giấy để chùi mồ hôi với nước mắt khi nãy vì cay nóng mà chảy ra, sau đó đưa tay xoa đầu tôi như dỗ dành em bé

- Ngoan ngoan, lau cho sạch cái mặt lấm lem rồi anh thương.

- Thương cái đầu Thành!

- Đương nhiên, người Thành cái gì cũng đáng thương hết.

Nhìn vẻ tự đắc của cậu ấy làm cho tôi chỉ biết phồng má lên để tỏ thái độ khinh bỉ. Thành cười phá lên nhéo má tôi, lại nhét vào miệng tôi một miếng thịt bạch tuộc, lần này không cay

- Á!!! Con Nhi chảy máu mũi!!!! - giọng một chị thánh thót vang lên ở bàn kế bên làm hai chúng tôi giật mình nhìn qua, một chị tóc ngắn ngồi giữa đang đưa tay bịt lại cái mũi đang chảy máu ròng ròng

- Thấy bà chưa! Cho cái tạt cứ mớ màng lung tung! - một chị khác chồm qua nhét khăn giấy vào mũi của chị đang bị chảy máu

- Bây cứ ồn ào, tháng này tao không có đi hiến máu, mất chút có sao. - chị tên Nhi le lưỡi, ngoáy ngoáy cuộn khăn giấy nhét trong mũi, rồi nhìn chúng tôi mà cười.

Tôi vội quay đi khi thấy nụ cười có chút ảm ý đó. Từ khi biết mình có tình cảm đặc biệt với Thành, tôi có lên mạng để tìm hiểu đôi chút... Từ đó tôi mới biết có một sinh vật lạ cùng tồn tại với những người bình thường trên trái đất này. Chúng trà trộn vào cộng đồng với hình hài của những cô nàng xinh đẹp, trẻ trung, ngây thơ, có chút từng tưng nhưng bên trong lại có những suy nghĩ đáng sợ tới nỗi chưa một người bình thường nào dám nghĩ tới. Hử nữ... Nếu hôm nay không gặp mấy chị này thì chắc tôi đã không tin vào một câu mà ai đó đã nói trên mạng - Hử nữ khó tìm, nhưng dễ thấy.

- Bên đó náo nhiệt ghê nhỉ - Minh Thành ngây thơ cười, bên kia lại có thêm một tràng cười ghê rợn

“Họ không những thích ghép cặp những chàng trai đẹp, trình độ mê trai cũng đạt max level rồi!”

Tôi nghĩ nhanh trong đầu rồi cười với Thành, cố gắng bỏ ngoài tai tiếng trò chuyện râm ran ở bàn bên cạnh mà tập trung vào chuyên môn

- Í, trùng hợp ghê ta.

Miếng thịt thứ năm khựng lại trước mặt tôi, run run cho nó vào miệng, tôi nhìn Minh Thành đang nhúu mày rồi từ từ quay ra phía sau.

- Bình đi ăn hả? - Minh Thành hỏi, giọng đều đều như cho có lệ

Bảo Bình xúng xính trong bộ đầm ca rô dài đến đầu gối, tóc quăn lộn xộn đến lưng, trông xinh, nhưng hơi già trước tuổi. Nhỏ chỉ tay ra cái bàn trước cửa, nơi có một chàng trai đang ngồi nường đồ ăn

- Mình đi với anh họ. Thành tới lâu chưa? Lại đi với bạn này nữa hả?

Có cần phải nhấn mạnh từ “bạn” đến thế không? Muốn thì kêu thằng này thằng nọ cho rồi đi!

- Sẵn tiện ở đây rồi thì Bình cũng xin lỗi Ân đi. - Minh Thành có lẽ cũng nhận ra thái độ không thiện cảm mấy của Bảo Bình, cậu yêu cầu nhỏ xin lỗi tôi cũng khiến tôi thoải mái hơn một chút. Nhưng cảm giác thoải mái đó kéo dài không được bao lâu

- Ồ, xin lỗi bạn Thiên Ân nha, cũng tại mình mà Ân không chịu đi học, còn bị mời phụ huynh nữa. Cũng tại tự nhiên bạn này đánh mình, mẹ mình thấy vậy nên mới...

- Xin lỗi... - tôi lăm bầm, bầm mọi, gật gù cho qua chuyện, chỉ mong con nhỏ này mau đi đi, đạo đức giả tới khó tin. Cơ mà nhỏ không những không đi mà còn kéo ghế xuống ngồi cạnh Minh Thành, xối lỗi đảo thịt trên vỉ

- Đạo này không học nhóm gì hết, sức học sút quá trời luôn. Hay là thứ tư tập hợp ở nhà Thành nha. - nhỏ cười nhẹ làm lộ cái má lúm đồng tiền, tự nhiên tôi cảm thấy khó chịu đến mức mạnh bạo lừa hết mấy miếng thịt tẩm cay vô miệng rồi vừa chùi nước mắt nước mũi vừa uống ừng ực mấy li trà đá mà Thành rót cho.

Uống nhiều nước cũng dẫn đến những nhu cầu sinh lý cần giải quyết. Tôi nói với Minh Thành một tiếng rồi bỏ chạy vào nhà vệ sinh, ngồi đó mà nghe cái giọng ông ẹo đó thêm nữa chắc tôi phun hết mấy thứ mới ăn quá.

Lấy tay phát nước lên mặt mới có cảm giác thoải mái chút xíu. Tôi nhìn mình trong cái gương nhỏ treo trên tường. Cũng đẹp trai lắm chứ bộ, hôm nay tôi còn ăn diện một chút nữa, mà sao con nhỏ xui xẻo đó vẫn ám tôi hoài vậy không biết. Thở dài một hơi, tôi biết con trai mà đối với một đứa con gái sinh ra ghen ghét thì hơi nhỏ nhen. Nhưng mà tôi không ghét không được! Chẳng hiểu tại sao nhỏ đó lúc nào cũng miệt thị tôi... Chẳng lẽ... nó ghen tỵ vì Minh Thành dạo gần đây hay đi với tôi hơn sao? Chắc không đâu, tôi tự nhận mình che dấu tình cảm rất tốt. Dù có chơi thân thế nào đi nữa thì trong mắt người khác bọn tôi cũng giống như hai thằng bạn thân hơn, hoặc là anh em... Đương nhiên là trừ cái sinh vật hủ nữ kia ra. Và chắc chắn Bảo Bình không thể nào nằm trong cái thành phần đồng đẳng thích sống ẩn dật đó được. Lắc đầu mấy cái, tôi vuốt vuốt vạt áo dính nước rồi bước ra ngoài. Ngạc nhiên khi thấy Minh Thành ngồi có một mình, mặt mày lăm lét để phòng nhìn mấy chị đang cười cười nói nói ở bàn bên cạnh, tôi bước tới ngồi vào ghế, hỏi ngay

- Làm gì mà cái mặt thấy ghê vậy? Bảo Bình đâu?

Minh Thành kéo đầu tôi lại gần, nói nhỏ

- Mấy bà bên kia có quen với Ân hả? - tôi lắc đầu, có chút ngạc nhiên, Thành thì thào nói tiếp - Hồi nãy mấy bà nói móc Bảo Bình quá trời luôn, làm nó đi về mà mặt xanh xanh trắng trắng.

Tôi kinh ngạc nhìn mấy chị bàn bên, họ lại cười cười nhìn tôi khiến tôi hơi ngại. Minh Thành siết chặt vai tôi hơn một chút, tỏ ra dầy dạn kinh nghiệm một cách buồn cười

- Sau này đừng đụng tới phụ nữ nữa, mồm miệng họ quá nguy hiểm.

- Rồi ai lo cho tui? - tôi cười, tự hỏi rốt cuộc mấy bà chị đó đã nói những chuyện đáng sợ gì.

- Có tui nè, mai mốt tui mà giàu có chút xíu là tui nuôi Ân luôn! - Thành vỗ ngực tự tin

- Thôi đi ba - tôi đỏ mặt, có chút vui vẻ - Lo tính tiền bữa nay trước đi đã!!!

Thành le lưỡi ăn miếng bạch tuộc cuối cùng rồi kêu tính tiền. Lúc bước ra khỏi quán, mấy chị kia vẫn còn nhìn theo chúng tôi mà cười khùng khục. Quá đáng sợ, tôi vội vàng đuổi theo Minh Thành đang dắt xe phía trước, ba giây liền nhảy lên yên xe sau, ngoan ngoãn chờ Thành chở về.

Minh Thành thả tôi xuống trước cổng nhà, trước khi chạy xe đi còn không ngừng nhắc tôi việc sáng mai phải dậy sớm chờ cậu ấy qua đưa đi học. Cho tới khi tôi ngáp dài vì buồn ngủ thì cậu ấy mới tha cho tôi vào nhà. Chào dì An một tiếng, tôi bước thẳng lên phòng. Sau khi tắm rửa một chút cho sạch hết cái mùi khói ở quán nướng, tôi ngả dài lên giường, đặt đồng hồ báo thức, lim dim trong những giấc mộng đẹp. Giấc mộng đẹp tức là có ba, có mẹ, và cũng không ngạc nhiên lắm khi có cả Thành trong giấc mơ của tôi. Và bằng một cách nào đó, giấc mơ vốn dĩ rất trong sáng lại biến thành mộng tỉnh, khiến cho tôi vẫn còn xấu hổ ngượng nghịu đến mấy ngày sau. Ồ, chuyện gì tới cứ để nó tới, được ở bên Thành với tư cách là một người bạn như hôm nay, đối với tôi thế là đủ rồi.

Việc chuyển trường chỉ sau hai tháng rưỡi này kể ra cũng không khó thích thú như tôi tưởng. Trường mới của tôi có khuôn viên khá nhỏ, nhưng lại có lịch sử lâu đời cùng chất lượng đào tạo giáo dục đứng top của tỉnh. Phần lớn bạn học mới của tôi khá trầm tính, không tụ tập chơi bời, không bè phái, mọi người đối xử với nhau rất bình thường, không quá sôi nổi như cũng không mất đoàn kết. Dĩ nhiên là tôi vẫn không tìm được người bạn mới nào, nhưng cứ một mình như trước đây còn đỡ hơn là bị ghét hội đồng. Khi tôi vừa nhận lớp, các thầy cô đã ra sức lôi kéo tôi ghi tên vào danh sách thi học sinh giỏi các môn, nhưng tôi từ chối hết cả. Sức học của tôi tốt thì tốt, có điều cứ vào phòng thi là rối loạn hết cả lên. Các bạn có vẻ tiếc rẻ vì quyết định của tôi, cũng không làm khó tôi vì thấy tôi không làm cao như mấy đứa học giỏi khác. Nói chung thì đây đúng là môi trường tốt cho học tập... ít nhất thì tốt hơn trường cũ.

Ra về, tôi vòng ra căn tin mua chai C2 rồi mới đi ra cổng. Ngó nghiêng khoảng năm phút thì Minh Thành chạy xe tới, mặt tươi roi rói

- Chờ lâu không?

- Lâu. - tôi xụ mặt, đưa chai C2 cho cậu ấy - Nè, uống cho bớt nóng.

Thành nhận chai nước, làm một ngụm rồi ra hiệu cho tôi leo lên xe. Ngồi ở yên sau nhìn cậu ấy đổ mồ hôi ướt cả lưng áo mà thấy tội. Thiệt tình, đã bảo là không cần đưa đón đâu mà cứ làm quá, phơi nắng kiểu này riết bệnh thì làm sao. Đang định lên tiếng trách Minh Thành thì cậu ấy đột ngột quay ra sau nhìn tôi, lấy cái nón cap đang đội úp lên đầu tôi

- Đội đi, coi chừng cảm nắng. - Thành nhe răng cười, bàn tay trên đầu tôi dùng lực hơn một chút

-... Ít nhất tui còn có áo khoác, Thành không sợ đen da hả?

- Con trai da đen chút mới nam tính!... Mà da trắng như Ân cũng... nam tính... lắm...

Tủi thân dễ sợ. Biết Minh Thành đang cố nhịn cười, tôi véo vào hông cậu ấy làm cậu ấy la oai oái.

Xe bon bon chạy trên đường lớn, Thành vừa lái xe vừa hát khe khẽ. Mái tóc của cậu bết mồ hôi theo làn gió mà đung đưa một cách buồn cười. Tôi ngồi dựa vào lưng Thành, mấp máy môi hát cùng với cậu ấy. Cái nón mà tôi bị ép đội có thấm ít mồ hôi của Thành, cảm giác nóng bỏng trên tóc khiến tôi đổ lạng lạng hết mặt mày. Mãi mới về đến nhà, tôi trả lại nón, nói cảm ơn rồi vội vàng chạy vào nhà, suýt ngã nhào khi vấp cái bậc tam cấp ngay cửa, sau lưng vẫn có cảm giác ánh mắt Thành đang dõi theo, nhưng tôi không có can đảm quay lại nhìn. Sợ nhìn rồi... sẽ ảo tưởng thêm nữa...

Chớp mắt, những ngày thi học kỳ cũng trôi qua, chúng tôi phải đối mặt với kì thi chuyển cấp sắp tới. Lần này không ngoài dự đoán, tôi lại đạt học sinh giỏi, được vinh danh dưới sân cờ. Còn Thành, sau những buổi cuối tuần được tôi kèm cặp ba môn Toán, Hóa, Văn thì cũng cực kì sung sướng ôm tờ giấy khen loại khá về nhà, không ngừng cảm ơn rồi rít ròi lời đầu tôi đi chơi nguyên đêm để “trả ơn”. Cái vui xuất hiện trong chớp mắt, lo lắng đã tràn về. Minh Thành quyết tâm thi vào chung một trường cấp ba với tôi cho bằng được

- Học chung thì vui hơn mà! - cậu ấy giải thích

Nghe Thành nói xong cũng thấy vui vui trong lòng. Tôi biết Minh Thành có rất nhiều bạn bè, nhưng bây giờ cậu ấy lại chọn tôi, chứng tỏ tôi cũng có ý nghĩa nào đó trong lòng cậu. Quyết tâm sôi sùng sục trong lòng, nhưng tới khi đứng trước cửa phòng thi thì bỗng dưng có cảm giác sợ hãi. Tối hôm trước có nhận được điện thoại của ba, ba bảo đừng lo lắng quá, đó là chứng căng thẳng quá độ, dễ kéo theo nhiều triệu chứng như đau đầu, hoa mắt, đau bụng,... Đến gần sáng thì tôi nhận được một tin nhắn chúc thi tốt của mẹ. Tin nhắn vồn vện có sáu từ nhưng gần như làm tôi thao thức suốt đêm. Từ cái ngày mẹ đưa tôi về ngôi nhà này thì tôi chưa gặp bà lần nào nữa. Nhiều khi muốn gọi điện thoại nhưng chẳng đủ can đảm để nhấc máy. Giống như lúc đó, muốn gửi tin nhắn cảm ơn nhưng ngón tay cứ chần chừ mãi ở nút “GỬI”, rốt cuộc cũng chả làm được gì, chỉ biết ôm điện thoại mở mắt thao láo suốt buổi tối. Vậy nên sáng nay đi thi hai con mắt mỗi nhử, đầu thì choáng váng. Hình như Minh Thành cũng có chung trạng thái, cậu ấy cứ đi ra đi vào nhà vệ sinh suốt, đến khi bị tôi túm lại chơi trò tung đồng xu thì mới yên ổn được phần nào. Chuông vang lên, hai đứa bịn rịn chia tay đi về phòng thi, tự hứa với nhau sẽ cố hết sức trong kì thi lần này.

Hai ngày thi trôi qua an ổn. Suốt một tuần sau đó hai đứa tôi gần như chỉ nằm ở nhà chơi game, đọc truyện, hoàn toàn xả hơi chứ không như mấy đứa khác sốt sắng đi hỏi điểm. Đến ngày ra điểm sàn thì cả hai mới ton hót chạy lên trường xem. Cả hai đều đậu điểm cao. Quay qua nhìn nhau cười, chúng tôi sung sướng đập tay rồi la làng (mà thực ra chỉ có một mình Minh Thành la, tôi chỉ dám hét to trong lòng thôi ^_^) Ba mẹ của Minh Thành cũng mừng lắm, không nghĩ được là thằng con suốt ngày cặp bè cặp bạn với mấy đứa du côn của mình lại có thể được vào học tại một trường điểm của tỉnh. Đột nhiên giá trị của tôi trong mắt hai ông bà lên cao vùn vụt, có cảm giác như họ sẵn sàng gửi Minh Thành cho tôi nuôi luôn ấy. Tôi cũng nói đùa với Minh Thành như thế, lúc đó cậu ấy chỉ nheo mắt nhìn tôi cười

- Ăn nuôi tui cũng tốt mà.

Thiệt đúng là biết cách làm người ta ngại ngần mà....

Tối hôm đó hội bạn ở trường rủ Minh Thành đi ăn mừng. Đến tối về thì lại gật gù trước cửa nhà tôi

- Sao giờ này không về nhà, qua đây chi? - tôi chạy xuống, Thành nhìn tôi rồi cười, hơi bìa nồng nặc

- Xin rồi~ má không cho vô nhà~

-..... - rồi tính qua đây ăn nhờ ở đậu đó hả? Nhìn cái bản mặt là biết không dám về rồi.

- Có mua đồ ăn khuya cho Ân nè. - thấy tôi im lặng, Thành sốt sắng giơ lên túi giấy đựng đùi gà rán cùng với mấy khoai mực chiên giòn, nũng nịu lấy lòng - Cho ở nhờ đêm nay, nha, nha, nhazzzz

- Mới tí tuổi đầu đã bày đặt nhậu nhẹt! - tôi trách, mùi gà rán cũng làm tôi hơi đói bụng

- Bị tui nó ép, tui đâu có muốn đâu...

- Haiz... thôi vô đi, đứng ngoài này phơi sương cho bệnh à. - tôi kéo cậu ấy vào nhà. Nói đi An pha cho cậu ta một ly mật ong giải rượu, tôi gọi điện sang nhà bên kia. Mẹ Thành vừa nghe tôi nói hai đứa tôi mở tiệc ăn mừng nên Thành ngủ lại nhà tôi liền đồng ý cái rụp, chả xét nét gì cả. Vậy mới nói, có ấn tượng tốt đẹp là đi đâu cũng chả gặp rắc rối.

Thành xử xong ly mật ong nóng liền ngoan ngoãn nằm ngủ trên giường. Cũng may khi nãy đã kêu cậu ta tắm rồi thay đồ, chứ cái mùi bia đó tôi chịu không nổi. Căn nhà tôi ở khá rộng rãi, có hai phòng ngủ lớn và một phòng cho khách. Di An ở một phòng ngủ, phòng dành cho khách kia lúc nào cũng được dọn sạch sẽ, nhưng có chết Minh Thành cũng không chịu qua, vậy nên đành để cậu ta ở phòng tôi. Nhanh gọn xử lý bữa tối “tự nhiên có”, tôi đánh răng rồi trèo lên giường. Đá Minh Thành lăn vào trong, tôi chỉnh lại nhiệt độ cho vừa phải rồi lấy mền trùm cho hai đứa. Yên ổn nằm xuống, nhắm mắt lại. Đang âm thầm đếm cừu thì đột nhiên Minh Thành xoay người qua, tay chân quăn lẩy tôi như con bạch tuộc. Da thịt đụng chạm khiến tôi tê người, hơi thở nóng bỏng phả trên gò má cũng làm cho tim tôi chạy nước rút. Không biết phải làm sao, tôi dám chắc mặt mình bây giờ còn đỏ hơn cả quả cà chua chín. Minh Thành phát ra những tiếng ngáy nho nhỏ, cậu ấy đang ngủ say, và vẫn xem tôi như cái gối ôm mà siết lại từ từ, cho tới khi giữa cả hai không còn khe hở nào nữa. Cái này là tại Thành hết, tôi không có làm gì đâu nha. Nhẹ nhàng tựa đầu vào lồng ngực ấm áp kia, tôi sung sướng cười hì hì. Đàng nào cũng là cậu ấy ôm mình, cho cậu ấy ôm chút cũng đâu sao. Hải lòng với suy nghĩ của bản thân, tôi cũng lim dim chìm vào giấc ngủ. Có cảm giác trên

tóc có bàn tay ấm áp đang vỗ nhẹ, tôi mơ màng cọ nhẹ đầu vào bàn tay kia. Ừ, ngủ chung giường ha, cái này đáng ghi vào quyển nhật ký vừa mua đây.

Tôi đến Canada thăm mẹ vào một ngày mùa hè khô khốc. Họ khù khụ vì không khí loãng nơi rừng lá kim cùng chiếc jeep không ngừng xóc nảy trên con đường gồ ghề làm tôi phát bệnh, tôi nhìn qua người đàn ông đang lái xe. Người tình của mẹ tôi, Jordan Carlos, một thương nhân kinh doanh khí đốt to lớn với cái bụng phệ, nhìn rất giống cái bụng bia của ba tôi hai năm về trước, nhưng nhờ ba tập gym mà giờ nó đã chuyển thành mấy khối cơ bụng hấp dẫn chết người. Nói lan man rồi. Người đàn ông này có vẻ không thích sự hiện diện của tôi cho lắm. Suốt quãng đường đi ông không hề tỏ mạnh một cái chữ đừng nói là trò chuyện. Cảm giác ngột ngạt bên ngoài đã khiến tôi mệt mỏi, trong xe lại càng ngột ngạt hơn. Tôi tự hỏi có sai lầm hay không khi nhận lời qua đây thăm mẹ?

- Sao con phải đến đó? Sao cô ta không về đây? - ba rống lên đầy tức giận trong điện thoại, ông đã rất lo lắng khi tôi nói mẹ có liên lạc về bảo tôi đến thăm. Rồi ông phát điên khi biết đó là nơi nào

- Con không sao đâu mà ba, chỉ phải ngồi nhiều chuyến bay thôi - tôi trấn an

- Chết thật, ba bận công tác ở Úc rồi, qua đó ai sẽ trông nom con chứ!

- Con ổn, với lại có mẹ nữa....

- Chú Minh đi với con! Cắm cũi, dù gì chú ấy cũng có công việc cần làm!

-.....

Tôi nhìn ra ghế sau, Kha Minh đang nằm trên ghế đệm, tay chống lên trán, bộ dạng rõ ràng là bị say xe. Như ba nói, Kha Minh là người yêu của ba, nhưng chú trông vẫn còn trẻ dù đã gần ba mươi nên tôi vẫn thích gọi chú bằng tên hơn. Thở dài nhìn cái thân xác lả lịa không ngừng rên hừ hừ, không biết là ai chăm sóc cho ai đây....

Chiếc jeep dừng trước một biệt thự kiểu mới, xung quanh là một rừng phong đang trong thời kì giao mùa. Tôi đỡ Kha Minh xuống xe, cả hai không hẹn mà cùng nôn thốc nôn tháo vào một gốc cây gần đó. Say xe thật đáng sợ, sau khi nôn xong tôi cũng chả còn biết trời trăng mây đất gì hết. Mẹ tôi chạy từ trong biệt thự ra. Bà mặc một chiếc váy tay phồng dài tới đầu gối, trông vẫn còn trẻ trung tươi tắn nhưng đi kèm đó là nét đẹp sắc sảo mặn mà của người phụ nữ gần tứ tuần. Bối rối quay mặt đi khi thấy bà thản nhiên ôm cổ hôn người tình giữa thanh thiên bạch nhật, trong đầu tôi vẫn còn đặt nặng những lời nói của ba. Rằng mẹ chính là người đã phản bội ba trước, cũng là nguyên nhân chính làm cho hạnh phúc gia đình tan vỡ. Chưa chất nhìn bà nắm tay chồng gọi tôi vào nhà, tôi cố sức dìu Kha Minh đi, mặc dù chú nói không cần, nhưng tôi cũng không nỡ nhìn chú phải té. Tốn công sức đến tận đây... rốt cuộc cũng chẳng được ôm mẹ một lần.

- Cậu chàng xinh đẹp này là ai đây? - mẹ tôi hỏi khi chúng tôi ngồi trên bàn ăn, trước mặt là một con gà tây nướng nhồi rau củ to khủng khiếp

- Tôi là bạn của anh Long, đi theo coi chừng cho Thiên Ân, sẵn tiện giải quyết công việc luôn. - Kha Minh tao nhả dùng nĩa cắt một miếng gà cho vào đĩa của tôi

- Ồ, vậy cũng tốt, tôi cũng đỡ phải lo

“Mẹ có lo sao?” Tôi cười mỉa trong lòng. Từ lúc về tới giờ ngoại trừ lúc kêu tôi đi tắm rồi ra dùng bữa tối thì bà cũng chẳng hỏi thăm tôi được câu nào. Rốt cuộc thì tôi sang đây làm gì chứ?

- Thật ra tôi cũng có chuyện muốn trao đổi với chị. - bàn tay của chú Minh đặt trên lưng tôi. Tôi hít sâu một hơi, dồn sự chú ý vào miếng gà trước mặt. Chú Minh nói tiếp - Tôi là Kha Minh, luật sư riêng của anh Long. Tôi muốn bàn với chị về việc giao quyền bảo hộ Thiên Ân cho ba..

- Sao tự nhiên hần lại muốn vậy? - mẹ nhú mày

- Vì xét trên luật pháp, chị đã đăng ký quốc tịch Canada và chuyển sang Canada sinh sống với người chồng Carlos. Thiên Ân không có được sự chăm sóc từ người bảo hộ như trong điều khoản. Xét trên mặt tình cảm, chị không làm tròn trách nhiệm của một người mẹ.

Giọng của Kha Minh quyết liệt như đang tranh cãi về một vụ án khó. Người tôi run lên từng đợt, bàn tay chú đặt sau lưng lại nhẹ nhàng vỗ về làm tôi bình tĩnh. Mẹ tôi nhìn tôi chăm chăm, rồi bà chợt thở dài

- Muốn làm gì thì làm, ai cũng có cuộc sống của riêng mình hết rồi.

Chú Minh sững sờ, ngơ ngác trước thái độ “không phải chuyện gì to tát” của mẹ tôi. Còn tôi thì cười khẩy, khóe mắt cay cay. Vậy đây là cái mà người ta gọi là tình mẫu tử đó hả, tôi đứng dậy, bỏ chạy về phòng. Thì ra... với mẹ thì tôi chỉ là gánh nặng mà bà buộc phải thực hiện nghĩa vụ nuôi dưỡng mà thôi... Úp mặt vào gối tôi lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn hình mặt khóc cho Minh Thành, người đang ở đầu bên kia thế giới

Cốc cốc...

Tôi chùi nước mắt, bước ra mở cửa

- Con muốn ở lại đây vài ngày nữa không? - Kha Minh cười hiền xoa đầu tôi. Tôi vội lắc đầu. Ở đây làm gì khi người ta không chào đón mình kia chứ.. - Vậy ngày mai ta sẽ lên máy bay về nước. Chú sẽ đưa con về tới sân bay, ba con đang gặp chuyện bên Úc... chú phải sang đó.

- Ba bị sao hả chú? - tôi lo lắng

- Chỉ là chút xích mích với đối tác... thôi con nghỉ ngơi đi, chú hâm lại gà cho con nhé.

Lắc đầu để Kha Minh đi về phòng, tôi bỏ lên giường, ôm lấy cái điện thoại đang đổ chuông

- A lô...

- Tui Thành nè. Ân có bị sao không? - giọng nói trầm ấm do vừa bị bể tiếng mấy ngày trước vang lên làm trái tim tôi run rẩy

- Tui không có gì đâu.. Thành phố có mưa không Thành?

- Mưa rồi, lớn lắm luôn - tiếng Thành hoan hỉ - Phải chi Ân ở đây ngắm mưa đầu mùa với tôi thì tốt biết mấy...

- Haha... tui cũng muốn. Ngày mai là tôi lên máy bay về rồi.

- Về sớm vậy?

- Vậy thì khỏi về! - tôi làm bộ tỏ ra giận dữ

- Đùa à, về đây nhanh lên, cái tiệm cà phê mè đầu đường mới khai trương đó. - cậu ấy nhẹ giọng - Ân nói muốn vào coi thử mà!

Tôi cười ha hả, cảm giác thoải mái hơn rất nhiều. Nói vài câu với Minh Thành, tôi cúp máy. Nhìn màn hình điện thoại là hình của Thành đang làm cái mặt du côn đầu gấu quen thuộc, tôi phì cười. Trò đùa hình hên điện thoại này là Thành bày ra, cậu ấy nói “Có vậy thì mới chia sẻ với nhau từng khoảnh khắc may mắn trong đời được”. Sến súa, nhưng tôi không từ chối. Nó giống như là một vật liên kết tôi và Thành, như lúc xa quê hương này đây, nhìn thấy hình ảnh cậu ấy là điều khiến tôi cảm thấy bình an hơn bất kì điều gì khác. Lén lút chạm môi lên gương mặt trên màn hình điện thoại, tôi thích thú khi làm được một điều vụng trộm. Đặt điện thoại lên đầu giường, tôi nằm xuống, nhắm mắt lại, bắt đầu mơ về vùng quê thân yêu. Có chút nhớ nhà rồi đấy.....

Sân bay là nơi chứng kiến những câu chuyện hạnh phúc hơn cả ngày cưới. Không biết tôi đã từng nghe câu này ở đâu rồi nhưng phải nói là nó có vẻ đúng thật... nhưng với tôi thì chắc không. Nhìn xung quanh người ta tay bắt mặt mừng khi gặp lại người thân, người yêu, trong lòng tôi dâng lên một nỗi xót xa vô hạn. Gia đình chia rẽ, một người mẹ mà mình luôn kính trọng vốn luôn xem mình là một gánh nặng, một người cha luôn đặt công việc lên hàng đầu, muốn quan tâm tới con nhưng công việc không cho phép. Tôi đột nhiên muốn khóc, bàn tay chú Minh đặt lên lưng tôi, mỉm cười chia sẻ

- Thiên Ân đừng buồn, cuối tuần này ba con sẽ về mà.

- Con đâu có buồn! - tôi vội vàng chùi chùi hai mí mắt ướt nước, không thể để cho Kha Minh nhìn thấy mình yếu đuối, chú ấy sẽ kể lại với ba!

- Chú kêu taxi cho con nhé, chú còn phải bay thêm một chuyến.

- Khi nào ạ?

- Ba mươi phút nữa.

Nhìn vẻ mệt mỏi của Kha Minh mà tôi thầm xúc động. Những ngày qua chú gần như thức suốt đêm để giúp đỡ ba tôi trong việc công ty, thêm việc làm luật sư để biện hộ cho ba tôi để dành quyền bảo hộ tôi, cả chuyến đi này nữa... Gần như mọi việc đang rút cạn sức của người đàn ông gầy ốm này vậy. Mỉm cười an ủi, tôi cũng chỉ biết nói cảm ơn và chúc chú đi an toàn khi chiếc taxi chở tôi chuẩn bị rời sân bay. Ngồi trên xe, tôi vẫn ngoái đầu lại nhìn cái bóng dáng mảnh khảnh kia qua màn mưa bụi - đặc trưng mùa hè ở Sài Gòn, trong đầu thầm nghĩ, có lẽ mình cũng nên chấp nhận mối quan hệ này đi.....

Về đến nhà, vừa tắm rửa thay đồ xong là tôi vội vàng che dù chạy qua nhà của Minh Thành, làm cho dì An một phen hoảng hồn khi chút nữa thôi là tôi trượt ngã đập mặt trước cổng. Đứng trước ngôi nhà với giàn hoa giấy leo kín những song sắt, tôi lạnh run đưa tay nhấn chuông, vài phút sau mẹ Thành đi ra mở cổng với một cây dù bảy màu rực rỡ, và có vẻ ngạc nhiên khi thấy tôi

- Ân hả con, con không đi với thằng Thành hả?

- Thành đi đâu vậy dì? - tôi ngơ ngác hỏi lại

- Nó đi với tụi thằng Khang, con Bình rồi. - bà thở dài - Haiz, vậy mà dì cứ tưởng nó đi chung với con chứ, hồi này nó còn chạy xe nói qua đón bạn mà.

- Ừm, con mới đi công chuyện về, Thành không có nhà thì thôi con về nha dì. - tôi buồn buồn quay lại đường cũ

- Hay là con vô trong nhà chờ nó về. - dì Thảo gọi với theo

- Dạ thôi, có gì con nhắn tin cho Thành được mà dì, thưa dì con đi.

Nói rồi tôi quay lưng đi một mạch về nhà. Những hạt mưa bụi lất phất thấm vào ống quần với vạt áo, rõ ràng một cái dù thì không che hết cả người được. Chân tôi vô thức đạp lên những vũng nước mưa đọng lại trên đường, đôi dép dính nước khiến bước chân tôi trở nên nặng nề một cách kì lạ.

Minh Thành không có nhà, cậu ấy đi chơi rồi.

Cũng khá buồn khi mà trước lên khi máy bay tôi đã nói rằng hôm nay sẽ về đến nhà, và cậu ấy cũng hứa là sẽ chờ tôi đi xem mèo ở cái tiệm cafe vừa khai trương. Vậy mà cậu ấy lại bỏ đi chơi trước, với bạn bè của cậu ấy. Hít một hơi thật sâu, tôi nắm chặt lấy cây dù khi một cơn gió thổi qua khiến tôi lạnh run. Tôi không buồn lắm đâu, chỉ là có chút cảm giác thất bại... Cũng phải, một người tính tình cởi mở như Thành thì cũng sẽ không vì chơi chung với tên u ám không bạn bè là tôi đây mà bỏ qua những thú vui thường ngày được. Lấy điện thoại trong túi ra, không tin nhắn mới, không cuộc gọi nhớ... Rõ ràng là cậu ấy đi mà không cho tôi hay biết. Mà mắc mớ gì Thành lại phải thông báo cho tôi về việc cậu ấy làm chứ, tôi tự cớ đầu mình, tôi có là gì của cậu ấy đâu. Lau đi những hạt mưa vừa tạt lên màn hình điện thoại, tôi bỏ lại nó vào túi quần rồi bước nhanh. Cơn mưa này quả thực rất lạnh, chân tay tôi đều tê cóng cả rồi, chỉ mong được về nhà mau mau một chút, cuộn tròn trong chăn ấm chứ không phải te te đi ngoài mưa chỉ với một cây dù mỏng manh như thế này.

- Sao về sớm vậy Ân?

Dì An đang lau nhà ngạc nhiên khi thấy tôi đẩy cửa đi vào. Trả lời cho có lệ, tôi lăm lè lên phòng. Ngã oạch ra giường, tôi cầm điện thoại lên, nghĩ một chút rồi cố gắng dùng một phong thái tự nhiên bấm gửi cho Minh Thành một tin nhắn

“Ở đâu mau về chờ tui đi xem mèo đi ”

Quả nhiên chỉ cần không gặp thì mood thái độ kiểu nào cũng có thể diễn được. Năm phút sau, tôi nhận được tin hồi âm

“Tui đang bận quá, hay là ra đó trước đi, tui về liền”

Nghe có chút mâu thuẫn nhỉ... Nhưng tôi vốn thường không để ý tới mấy cái tiểu tiết. Vậy nên mặc dù vừa mới về và trời còn đang mưa, tôi lại một lần nữa chạy ra khỏi nhà, lần này là cùng với chiếc xe đạp mà ba mua cho, cùng với áo mưa.

Không hiểu sao mưa càng lúc càng lớn. lúc đầu cũng chỉ là lớt phớt thôi, còn lúc này nhìn cứ như bão ấy. Tôi vào quán mà cứ như con chuột, kể cũng ngại kinh khủng, còn không dám bước lên sàn gỗ của họ nữa. May mà một chị phục vụ hiểu ý nên đưa tôi cái khăn lông trắng. Lau hết nước trên người cũng mất một lúc, bấy giờ tôi mới chú ý tới khung cảnh trong quán.

Choáng ngợp!!!

Mèo, mèo ở khắp nơi! Đây là mèo, kia là mèo, nằm trên quầy tính tiền cũng là mèo!!!

Bệnh yêu động vật nổi lên, tôi vớt cái khăn sang một bên, đi đến ngồi ở một bàn trống. Chị phục vụ vừa nãy đi tới thả một bé mèo vào lòng tôi. Gọi một li sữa lắc thạch trái cây, tôi bắt đầu đùa giỡn với chú mèo nhỏ cùng những con mèo bụi xung quanh, có cả một con mèo ba tư lông ngắn được sơn màu xanh trắng như đồ rê mon, cực kì đáng yêu!!!

Chơi đùa chán chê, tôi nhìn lên đồng hồ. Nửa tiếng rồi, có lẽ Thành đang trên đường đến.

Một tiếng sau... tôi nhìn li sữa lắc thứ hai, bên cạnh có đến sáu con mèo, và chúng đều gần như lim dim mắt cả rồi. Điện thoại để trên bàn không hề động đậy, ba cuộc gọi vừa rồi Thành đều không bắt máy. Chắc cậu ấy đang trên đường đến đây thôi, tôi tự nhủ... Nghe đồn uống sữa lắc nhiều sẽ say, tôi chỉ biết gặm cái ống hút, mắt không rời đồng hồ.

Lại thêm ba mươi phút trôi qua. Tôi gục đầu xuống bàn, lẩm nhẩm lời bài hát Kiss of the rain yêu thích, cảm xúc tuột dốc không phanh.

Bị cho leo cây rồi...

Thất vọng nhìn chằm chằm màn hình điện thoại đen thui, nó cũng đợi lâu đến cạn pin luôn. Gọi người phục vụ đến tính tiền, tôi ôm chú mèo nhỏ lông vàng lên cọ cọ vài phát cuối, rồi cũng đứng dậy thanh toán rồi ra về.

Bên ngoài mưa đã tạnh hẳn, tôi xếp lại cái áo mưa cho vào giỏ xe., đang tính chạy đi thì nghe tiếng gọi

- Thiên Ân!!!!!!!!!!

-....

Kinh ngạc ngược lên, người đang chạy xe tốc độ cao đó không biết nguy hiểm là gì bằng ngang qua đường, thẳng cái két trước mặt tôi, nở nụ cười tươi rói. Tôi nhú mày, tự hỏi liệu cậu ấy có biết người mà tôi không muốn gặp nhất lúc này là ai không.

Minh Thành.

Con đường sau cơn mưa mang một vẻ tươi mát và dễ chịu đến bất ngờ. Bên đường, những hàng bằng lăng như càng vươn mình ra dài hơn, phủ xuống xuống đường tán lá mỏng xanh biếc và vài chùm hoa tím còn đọng lại những giọt mưa trong vắt. Cái không khí trong lành có chút se lạnh này thật sự khiến người ta cảm thấy rất buồn ngủ. Mơ tưởng trong đầu về bên giường êm nệm ấm, tôi quyết tâm lơ luôn cái đuôi đang bám theo tôi rề rề suốt cả quãng đường chưa đầy ba trăm mét

- Ê Ân, nói nghe nè. – Minh Thành đạp xe lên song song với tôi, đưa tay chọt chọt vai tôi

-

- Bộ giận hả?

“Cũng biết tui giận cơ đấy!” Tôi âm thầm cào cào cậu ấy trong tư tưởng, nhưng ngoài mặt vẫn lặng im, rề rề đạp xe, thỉnh thoảng lại đưa mắt lên nhìn những cành bằng lăng tím mỏng manh trước gió chiều. Ồ, tôi đang giận, giận dữ như một đứa con nít! Cái lí do cũng không có gì lớn lao mà chắc ai cũng biết: Tôi bị thằng bạn thân (hoặc tôi nghĩ là thân) cho leo cây... Lẽ ra là đã cho Minh Thành một đấm khi cậu ta vừa chườn mặt tới... Nhưng nhìn cái nụ cười tươi hết cỡ luôn sẵn sàng để ghi bàn vào mắt người khác kia thì tôi

lại chần chờ. Lỡ đâm xong rồi nó méo luôn thì sao...? Hoang mang 3 giây, tôi lập tức chuyển sang trạng thái “làm ngơ”: mắt không thấy, tai không nghe, tim không đập... mạnh. Vậy mà có hiệu quả, từ tiệm cà phê về tới nhà, Minh Thành ngoại trừ mấy câu nói ban đầu ra thì luôn im lặng đạp xe kề sát bên tôi. Đôi lúc vờ như vô tình, tôi thoáng liếc thấy gương mặt khó xử của cậu ấy. Có chút hài lòng, tôi dừng xe, bước xuống mở cổng nhà.

- Khoan, từ từ, cho tui giải thích cái coi!

Bàn tay bị kéo lại làm tôi kinh ngạc, tròn mắt nhìn Minh Thành đang gấp tới đỏ bừng mặt

- ... Gì... gì...?

- Sao? Chán làm ngơ rồi hả?

Thành héch đuôi mắt, không hề cười. Tôi chợt nhận ra có gì đó không đúng... Cậu ấy đang tức giận. Quái, người nên tức giận vào lúc này là tôi mới phải chứ!

- Bỏ ra coi! – tôi dẫn tay, nhưng đâu có dễ để độ sức khỏe với Minh Thành được chứ

- Tui không bỏ! – Thành siết chặt tay hơn, mặt nhăn lại – Giờ Ân có chịu nghe tui nói không hả? Muốn giận tui tới khi nào!?

- ... Không... không có giận... - tôi lắp bắp, cái bản tính thỏ đế không hiểu sao lúc này lại xuất hiện – Bỏ ra đi, con... con trai mà nắm tay kiểu này...

- Thì sao? Ân là bạn tui, ai có quyền nói gì!

-

- Nói một lần thôi, nghe cho kĩ! – Thành hít một hơi sâu – Tui xin lỗi vì không ở nhà đón Ân mà đi chơi với tụi nó. Sau khi nhận cái tin đó thì điện thoại tui hết pin, tui lại không nhớ số Ân. Gọi về nhà thì mẹ nói, Ân đi về rồi. Bảo Bình bảo tôi mà bỏ về trước là không tôn trọng ngày sinh nhật của nhỏ, dù gì tui cũng là người chở nhỏ đi rồi về, không bỏ được. Lúc về có chạy qua nhà Ân, dì An nói, Ân đi cả hai tiếng rồi chưa về nên tôi mới chạy ra tiệm cà phê... Nói chung là tui xin lỗi!

Minh Thành nói xong rồi nhìn chằm chằm tôi. Nói thật lúc này tôi chả biết cảm xúc của tôi ra làm sao nữa. Vui khi cậu ấy xin lỗi, mà cũng có chút khó chịu khi nghe lí do... Chắc là tại tôi vốn ghét con nhỏ mang tên cung hoàng đạo đó. Ủ thì Thành phải làm tốt cái nghĩa vụ bạn trai trong mơ của người ta chứ nhỉ, sao lại bỏ về cùng một thằng khác chơi mèo được. Xem xem, cậu ấy mặc đồ đẹp thế kia mà. Nếu chủ nhân bữa tiệc kia là tôi... chắc Thành cũng chả chửi chuốt được thế này đâu. Có chút chua xót nhẹ nhàng kéo tay về, tôi nhìn cậu ấy rồi mỉm cười nhẹ.

- Thành muốn thì cứ đi chơi thoải mái với bạn bè, không cần quan tâm tới tui đâu.

- ...Nói gì vậy? Ân muốn thì mai mốt chúng ta cùng đi. – Thành ngơ ngác, có lẽ cậu ấy không hiểu lời tôi nói rồi. Đã thế thì tôi cũng nói thẳng

- Tui ích kỷ lắm, nếu Thành muốn chơi với tui thì đừng đi với bọn nó nữa.

Minh Thành sượng trân nhìn tôi, có vẻ không tin được vào tai mình. Bất ngờ, cậu ấy đạp ngã chiếc xe đạp của tôi, dùng gương mặt đáng sợ giống như lần đầu gặp nhìn tôi

- Tao đã hạ mình làm bạn với mày, quan tâm mày. Giờ mày muốn gì nữa? Muốn tao bỏ bạn bè tao à? Người như mày đừng mong có bạn!

Sững sờ nhìn cậu ấy leo lên xe chạy đi, không hiểu sao lúc đó tôi lại có can đảm hét lên

- Tôi sẽ có bạn! Bạn của tôi, chắc chắn không phải là một người như cậu!

Nhưng cậu ấy không dừng lại, cũng không quay lại, cứ thế khuất sau ngã rẽ. Cơn gió thổi qua mang theo hơi nóng ẩm của mùa hè, những bông bằng lăng già cỗi theo gió rồi cành rơi xuống mặt đất ẩm ướt nước mưa. Tôi đứng ở trước cổng nhà không biết bao lâu, cứ mãi hi vọng rằng, từ ngã rẽ đó, Minh Thành sẽ trở lại và xin lỗi tôi một lần nữa, rồi chúng tôi sẽ lại làm bạn với nhau, như trận cãi vã này chưa từng xảy ra...

Tôi vào nhà, rũ rượi bỏ mình vào phòng. Tựa lưng lên tủ sách, tôi ngồi bó gối úp mặt vào cánh tay. Một giọt nước mắt chảy ra từ khóe mắt, cánh mũi phập phồng nhưng tôi vẫn mím chặt môi, không để cho mình khóc lớn.

Mẹ đã rời bỏ tôi mà đi theo hạnh phúc của bà ấy.

Ba cũng đã có hạnh phúc mới.

Người bạn duy nhất mà tôi luôn thầm yêu mến cũng đã không còn bên cạnh tôi nữa.

Lần đầu tiên tôi thấy mình cô đơn đến thế. Đột ngột phát hiện ra... có lẽ sự hiện diện của mình cũng chẳng tạo ra điều kì diệu như những câu chuyện cổ tích mà mẹ đã từng kể. Thầm nhủ sẽ không sao đâu, mọi chuyện sẽ qua nhanh thôi, rồi sẽ trở về với tôi của trước đây, tôi vẫn sống tốt được.

Nghiêng đầu nhìn cánh cửa ban công được bao phủ bởi tấm màn màu xanh ngọc. Ra là người tôi luôn tin tưởng sẽ luôn bên tôi chỉ kết bạn với tôi vì lòng thương hại. Không sao ngăn được nỗi xót xa trong lòng, tôi nghiêng chặt răng, khóc trong vô thức.

Suốt những ngày hè sau đó, dù nắng dù mưa, tôi vẫn chỉ ru rú trong nhà. Không tin tức về Minh Thành, không một tin nhắn hay cuộc gọi, không một lần nhìn thấy mặt nhau. Tôi vẫn thường lén lút nhìn ra ban công, nhưng cánh cửa sổ nhà bên vẫn đóng chặt. Cười buồn tự trách mình quá nhẹ dạ, tôi trở về với sách vở, với toán học và những bài văn mẫu. Lúc nào cũng vậy, chỉ có học tập mới khiến tôi vơi đi nỗi buồn.

Mùa hè năm đó, tưởng chừng như thứ tình cảm vừa mới chớm nở của tôi với Minh Thành đã sớm kết thúc....

END

3. Chương 3: 3

Đôi lời: Đây là “Bạn mới, đừng có chạy!” phần hai, kể về cuộc tình tiếp diễn của hai bạn trẻ Minh Thành và Thiên Ân.:3

Các bạn có thể tìm đọc “Bạn mới đừng có chạy” trước. Nhưng cũng có thể chỉ đọc phần truyện này thôi, vì mình sẽ không làm cho nó khó hiểu lắm đâu.:3

Truyện của mình có thể không hay, lời văn non nớt, tình tiết không lô gic, không có những cao trào gay cấn nhưng ít nhất mình cũng dồn rất nhiều tâm huyết vào nó, vậy nên đừng tấn công tinh thần em nó nhiều quá nhé.:3

Vì Sủi Cảo cũng chỉ là một tác giả nghiệp dư tự phát thôi, còn non tay lắm, có gì sai sót mong mọi người bỏ qua cho.:3

p/s: Lần này sẽ viết theo ngôi kể của Minh Thành.:3

Ủng hộ nhé! *cười tươi*

Mẹ vẫn thường nói tôi giống ba, nhất là ở cái khoảng cộc cằn. Mỗi lần như thế, tôi lại nhìn sang người đàn ông hiền lành, nhẵn nhụi, người chồng người cha mẫu mực có thể lấy giấy chứng nhận kia mà nhẵn mặt. Mẹ không đùa đấy chứ?

- Đùa mà thì được cái gì, hồi mới gặp nhau ông còn là đại ca xóm chợ - mẹ cười - Từ lúc nhận điều hành cái công ty ông nội mày để lại thì mới ra dáng đàn ông tốt ra phết ấy. Mai một mày cũng giống như ba mày thôi con ạ.

Từ ngày còn bé tôi vốn đã cộc tính, nóng nảy, hay xét nét đủ điều. Nhà có một anh trai lớn hơn mười ba tuổi, vừa ngoan ngoãn, biết nghe lời, lại cực kì có năng khiếu trong việc lãnh đạo nên được ba mẹ tôi cưng

chiều hết lòng. Có lẽ vì vậy mà cuộc sống của tôi khá buông thả, chưa bao giờ có chuyện bị ép học hay nhốt ở nhà khi đi chơi khuya. Dù có chút ganh tỵ với người anh tài hoa, nhưng tôi cũng chưa bao giờ đòi hỏi ba mẹ phải quan tâm tôi giống như thế, ít ra thì ông bà cũng yêu thương tôi như bao đứa con trai khác. Anh hai tôi rất thương tôi, có lẽ do khoảng cách tuổi tác chênh lệch lớn nên lúc nào anh cũng xem tôi như một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch cần được “quan tâm đặc biệt”. Cái sự quan tâm đó bắt đầu nhạt dần đi khi anh tiếp quản vị trí giám đốc trong công ty của ba, rồi biến mất hẳn khi đứa con gái đầu lòng của anh ra đời.

- Tên là Minh Thơ, giống tên em ha. - anh cười khi ẵm cô nhóc vừa tròn một tuần về nhà. Minh Thơ? Cái tên gì sến súa dữ thần, tôi nhìn cái mặt nhăn như con khỉ của cháu gái mình, nhận ra một điều vô cùng đặc biệt

- Giống anh hai không sai một li.

Thường thì đó vốn là một lời khen, nhưng không hiểu tại sao mặt anh hai lại nhăn nhó hết sức. Ờ, giờ thì giống hệt thật rồi...

Minh Thơ ra đời cùng lúc với việc tôi bước vào cấp hai. Nhanh chóng hòa nhập với bạn bè, tôi cùng tụi nó nhanh chóng đắm chìm vào giai đoạn kinh hoàng của tuổi nổi loạn. Lỡ bước sa chân vào những buổi ăn chơi, học cách chửi thề, hút thuốc, uống bia, rồi tụ tập đánh nhau với những đứa trường khác, tôi nhanh chóng bị thầy cô và mọi người xung quanh gắn mác thằng du côn, đầu gấu, đại ca... Còn nhớ lúc đó ba mẹ hết lời dạy bảo, tới khi ba cầm chổi đánh mỗi tay rồi bỏ mặc tôi muốn làm gì thì làm, chỉ có anh hai vẫn mặt dày đi theo sau đuôi không ngừng lải nhải về mấy cái đạo làm người, rồi tác hại của việc ăn chơi, rồi hoàn lương vân vân.... Và cho tới lúc tôi nhìn mẹ khóc đến muốn ngất đi khi tôi về nhà với cơ thể bầm dập đầy những vết máu khô sau trận đánh nhau to và chạy trốn bọn dân phòng, tôi chợt nhận ra mình ngu ngốc tới cỡ nào. Biết được mình chính là cái “bọn trẻ trâu” mà người ta hay nói đến, tôi bắt đầu bớt tụ tập đàn đúm, không gây sự ở bên ngoài nữa, chơi thân với nhiều người bạn mới tốt hơn. Nhưng cái danh côn đồ đầu phải ngày một ngày hai mà mất đi được, nên tôi cứ lặng im mặc bọn họ muốn nói gì thì nói.

Vào năm cuối cùng của cấp hai, tôi vô tình nhận được một món quà mà tôi vẫn ngỡ ngàng cho là do trời thương mình biết suy nghĩ nên ban tặng. Thiên Ân. Ngày đầu gặp mặt là một thằng nhóc ít nói mà trong mắt tôi là “làm kiêu”, nhưng khi tiếp xúc lâu dần thì mới nhận ra cậu ấy có những mặt vô cùng dễ thương. Vốn không nên nói một thằng con trai là dễ thương đâu ha, Thiên Ân khá đẹp trai, theo tôi là vậy, từng hành động của cậu ấy đều toát lên một vẻ tao nhã nhưng không hề yếu điệu hay nữ tính chút nào. Lúc đầu quả thật tôi chơi với cậu ấy chỉ vì lòng thương hại, Thiên Ân không hề có bạn và cũng không có ý định kết bạn. Dù có vẻ lạnh lùng xa cách nhưng cậu ấy vẫn chơi trò viết thư qua giấy cùng tôi với gương mặt lúc nào cũng hồng hồng, vẫn leo qua cửa sổ nhà tôi để ôm con cá sấu bông và cùng nhau chơi game, vẫn thích thú cười đùa khi hai đứa đè nhau trên chiếc xe đạp điện dạo quanh khắp phố. Tôi luôn cảm thấy mình là thật nhỏ bé trước Thiên Ân, cậu ấy luôn mất tích sau những trận cãi vã, khiến tôi lo sốt vó lên rồi vác mặt về. Chuyện gia đình cậu tôi không biết nhiều, nhưng tôi thật sự nể phục một thằng nhóc cùng tuổi có thể sống xa ba mẹ, ở cùng người giúp biệc trong một căn nhà hai tầng rộng rãi. Rồi tới khi tôi lún sâu vào tình bạn đẹp đẽ với Thiên Ân thì những người bạn đã-bị-bỏ-quên của tôi lên tiếng, kéo tôi ra khỏi cánh đồng cỏ lau tưởng như không tìm thấy lối thoát. Bị giữ chân lại bữa tiệc sinh nhật của cô bạn mà ai-cũng-cho-là bạn gái tôi, tôi trễ hẹn với Thiên Ân, phát cáu lên với suy nghĩ ích kỷ của cậu ấy, rồi tuôn ra những lời lẽ khó nghe. Có lẽ Thiên Ân đã khóc, vì khi quay đi tôi vẫn có thể nghe được những tiếng nấc nhỏ ở phía sau.

Sau đó là những chuỗi ngày chán nản với nỗi hối hận muộn màng. Có lẽ lúc này Thiên Ân đã thật sự ghét tôi mất rồi. Không có can đảm gặp mặt cậu ấy, tôi thường lén lút nhòm qua cửa sổ chỉ để thấy tấm rèm đóng chặt của nhà bên. Một mình ôm cá sấu bông ngồi trên giường bấm game, tôi tự hỏi không biết cậu ấy có ổn không, có bị bệnh không, hay là lại bỏ đi... Canada sao? Không gần đâu!

Suốt mùa hè nhốt mình ở nhà làm một việc mà trước đây tôi chưa bao giờ làm - viết nhật ký, cố gắng lưu giữ hình ảnh của người bạn thân mà có thể chẳng bao giờ là bạn nữa, tôi mỉm cười từ chối tất cả những lời mời gọi đi chơi của lũ bạn. Thiên Ân Thiên Ân, tôi vẫn luôn nghĩ cái tên đó thật đẹp, rất hợp với cậu ấy. Đóng lại những trang nhật ký mùa hè, tôi chuẩn bị cho buổi đầu vào cấp ba của mình. Ít nhất thì tôi và Thiên Ân cũng học chung trường, tôi cười thầm, đều nhờ có cậu ấy cả. Nhìn mình với mái tóc mới trong gương, tôi bỗng nhiên hoang mang... Nếu thật sự như lời Thiên Ân nói lúc đó... nếu thật sự cậu ấy có một

người bạn mới, và người bạn đó tốt hơn tôi nhiều lần.... Vậy thì tôi phải làm sao? Tôi có muốn cậu ấy chỉ có một người bạn là mình... như cậu ấy đối với tôi không?

Tôi thi đậu vào trường trung học phổ thông Lê Quý Đôn kể ra cũng do may mắn là nhiều. Biết tin tôi dư đến gần tám điểm, ba mẹ tôi có chút hoảng sợ, anh hai thì gần như phát sốc mà chạy đi rao khắp nơi. Vui thì vui nhưng cũng có chút phiền. Có lẽ vì mọi người chẳng ai nghĩ rằng một thằng du côn ham chơi hơn ham học như tôi có thể đỗ đầu vào trường cấp ba chuẩn quốc gia với một điểm số cao như thế. Nhiều lúc thấy họ hàng xầm xì sau lưng mà tôi chỉ muốn khinh bỉ mà nói

- Cái đó là do tinh thần học tập cùng với ý chí vươn lên của tui đó!!!!!!

Ồ hơi chém gió chút xíu nhưng mà cũng đâu sai lệch là bao đâu....

Rồi cái ngày tựu trường cũng tới, nhìn mình trong bộ đồ tây mới toanh, tóc mới có phần che bớt được vẻ hung dữ trên khuôn mặt làm tôi khá hài lòng. Leo lên xe, tôi bắt đầu chạy chậm chậm đến trường, khi đi ngang qua con đường với hàng bằng lăng tím, tôi làm bộ như vô tình mà rướn người dòm vào căn nhà hai tầng với cánh cổng cao đóng kín. Có lẽ Thiên Ân đi bằng xe buýt rồi. Khẽ thở dài thất vọng, tôi vẫn mong có thể gặp được cậu ấy trên đường đi.

Lê Quý Đôn là ngôi trường có tiếng đào tạo học sinh giỏi của tỉnh, khuôn viên trường có thể so với một sân vận động loại lớn. Ngoài các dãy phòng học, khu vực chiếm diện tích nhiều nhất chính là khu tự học và thư viện, tách biệt khỏi nơi học là sân banh, nhà thi đấu đa năng cùng hồ bơi. Thích thú tham quan hết một vòng từ bãi đỗ xe đến phòng hiệu trưởng, tôi dừng lại ở ngay sảnh chính, nơi đám đông học sinh đang cố gắng dò danh sách tên lớp. Nhanh nhẹn xắn tay áo lên nhảy vào tham gia với đám “bạo động”, tôi thầm nghĩ “Dù gì xung quanh toàn người lạ, có lẽ quất trúng đứa nào chắc nó cũng chưa mình ra”. Sau một hồi vật lộn, tôi bị đẩy ra ngoài bởi hai thằng su mô không biết khối lớp mấy, ít nhất tôi cũng tìm được lớp của mình. Vác cái áo mới thấm mồ hôi cùng ba lô vào lớp 10A1, đi phía sau tôi là một thằng nhóc nhỏ thó không ngừng đưa tay lau mồ hôi cùng một nhỏ kiếng cận có búi tóc bị xổ ra trông chật vật hết sức.

Lớp mới vừa nhìn vào đã biết chứa toàn thành phần tri thức, mặt đứa nào đứa nấy cũng ngu ngơ, trên sống mũi là cặp kính dày cộm. Mắt tôi nhanh chóng tìm được một hình bóng mà tôi vẫn luôn “mong nhớ” bao lâu nay. Thiên Ân nằm bệt ra ở bàn cuối gần cửa sổ, tai đeo headphone. Vẫn chẳng thay đổi chút nào...

Tôi mạnh dạn bước xuống bàn cuối cạnh cậu ấy, vút ba lô xuống bàn bộp một tiếng. Thiên Ân có vẻ giật mình ngẩng đầu nhìn qua. Vẻ ngạc nhiên hiện rõ trong đôi mắt của cậu ấy. Chúng tôi nhìn nhau một lúc rồi cậu ấy lại làm như không có gì mà quay mặt về phía cửa sổ. Cơn tức trong tôi bỗng dâng trào, cái cảm giác như cậu ấy đang cố ý làm như không quen tôi khiến tôi khó thở lạ lùng. Không nói một lời, tôi xách ba lô lên rồi đẩy mạnh Thiên Ân xích vào trong, sau đó ngang nhiên ngồi xuống cạnh cậu ấy.

- Thành..... - Ân kinh ngạc nhìn tôi làm tôi chột dạ

- Sao, thích chỗ này, muốn ngồi, không được hả? - tôi quạu

Thiên Ân im lặng một chút rồi lại quay mặt đi, nhắm mắt.

Ồ... cậu ấy không phản đối tôi ngồi chỗ này, cũng không bỏ đi... Vậy tức là cậu ấy cũng không giận dai như tôi nghĩ... Đang định nằm xuống giựt một bên tai nghe của Ân thì tiếng kêu lãnh lốt của con gái làm tôi giật mình

- Minh Thành! Ra là ông học lớp này hả?

Ngoài cửa, Bảo Bình với bộ áo dài trắng xinh đẹp làm tôi có chút lóa mắt đang không ngừng vẫy tay, trông nhỏ cực kỳ nổi bật giữa một rừng áo sơ mi trắng quần tây đen...

- Bà học lớp nào? - tôi hỏi - Mà hôm nay mới nhận lớp, mặc áo dài chi vậy?

- Tạo dấu ấn đầu năm - nhỏ cười hì hì - Tui học A3, lâu lâu qua chơi.

- Ừ biết rồi biết rồi....

Sau một hồi chém gió trên trời xuống ruộng mới đuổi được con nhỏ về lớp thì tôi kinh ngạc phát hiện, Thiên Ân đang nói chuyện rất vui vẻ với một cô nàng khá xinh, điều này chưa bao giờ xảy ra trước đây. Từ lúc

quen nhau tôi chưa từng thấy Ân nói chuyện thân mật với ai khác ngoài tôi cả. Cố ngăn cảm giác bứt rứt trong lòng, tôi bước nhanh lại chỗ hai người, ngang nhiên xen vào giữa

- Nói cái gì vui vậy?

- Ô bạn này lạ, tui có quen bạn sao? - con nhỏ với mái tóc cột cao nhanh chóng đốp chất lại, khiến tôi đơ mắt mấy giây

- Thế hai người quen nhau à? - tôi chỉ vào Thiên Ân đang cúi mặt xuống lầm nhấm theo giai điệu bài hát, rõ ràng cậu ta cố tình không quan tâm tôi mà

- Quen nãy giờ - nó nhướng mắt nhìn tôi tức xịt khói. Cáu kỉnh ngồi xuống, tôi chống tay nhìn mấy đứa có vẻ là bạn cũ tay bắt mặt mừng với nhau, tự hỏi vì sao tôi và Thiên Ân không thể giống như thế?

Ngồi bên cạnh, người tôi đang nghĩ tới lúc này lại đang hăng say tán gẫu với một người con gái khác, về những chủ đề mà tôi không thể hiểu được. Sách, các tác gia, thần thoại, nhạc Nhật Bản, từng lời nói của cậu ấy tràn vào tai tôi. Lúc đó, tôi thầm mong rằng, giả như người đang vui vẻ cùng Thiên Ân là tôi, chứ không phải là con nhỏ mặt mụn đó.

Lén lút lấy trong ba lô ra một quyển sổ nhỏ bao da màu nâu, tôi chắt lưỡi gạch đi một dòng trong mấy hàng chữ chi chít đó.

Hừ, kế hoạch làm hòa, bước đầu: Tìm cách nói chuyện thất bại rồi. Chuyển sang phương án hai vậy!!!!!!

Ngày đầu tiên đến trường trải qua cực kỳ tồi tệ. Dù đã có chuẩn bị từ trước nhưng tôi vẫn không ngờ là mình bị lơ đẹp như thế. Gần như suốt giờ sinh hoạt với giáo viên, Thiên Ân chỉ lo tán gẫu với nhỏ Linh An bàn trên, mà phần lớn là do cái miệng con nhỏ đó tía lia rồi, cậu ấy chỉ có gật đầu với hùa theo thôi. Cũng chính vì cái vụ tập trung nghe con kia nói để gật đầu với hùa theo ấy mà Thiên Ân không thèm nhìn tôi dù chỉ một lần, cho dù tôi có giả bộ ngủ, giả vờ ghi chép, lấy compa khắc chữ lên mặt bàn thì cậu ấy cũng không để ý chút nào. Điều đó khiến tôi sầu não một cách khó chịu, cứ có cảm giác muốn chồm lên cầm compa đâm cho bể mấy cái mụn trên mặt con Linh An kia cho rồi.

Thở dài thườn thượt, tôi chán nản nằm bò ra mặt bàn mà chờ đợi. Đến khi cô chủ nhiệm kết thúc được bài diễn văn dài dòng lê thê thì cả lớp gom đồ phóng ra khỏi lớp như trộm cướp không bằng. Đeo ba lô lên vai, tôi quay sang Thiên Ân, định bụng kêu cậu ấy về chung cho vui

- Ê....

-... -Thiên Ân nhìn tôi nghi ngờ, làm tôi lúng búng không biết mở lời ra sao, mãi một lúc sau mới nói được vài từ

- Đi về...

- Ân ơi, lẹ lên, xe buýt sắp tới kìa!!!

Nếu tôi không phải một thằng con trai, tôi đã cởi giày ra phang vô mặt con nhỏ đó rồi. Đồ con gái vô duyên, không thấy người ta đang nói chuyện hay sao? Mới quen nhau mà làm như thân lâu lắm vậy. Đồ mê trai!!!

Không chút nề nang chửi thề con nhỏ đó trong đầu, tôi nhẹ cắn môi nhìn Thiên Ân

- Có gì không, tui đi về.

Sao có thể lạnh lùng như vậy chứ? Tim tôi nhói lên một cái, rồi nhanh chóng hoàn hồn

- Về chung không?

-...

Ánh mắt của Ân lộ rõ vẻ ngạc nhiên cùng do dự, hai vành tai bắt đầu đỏ lên. Cậu ấy ngược mặt lên, lắc lắc đầu, nói một câu khiến tôi đơ người trước khi chạy ra ngoài

- Tui không rãnh, hẹn về với bạn rồi.

Ngơ ngác nhìn bóng dáng hai con người vội vàng lướt qua khung cửa sổ, từng chùm nắng cuối cùng của buổi sáng rọi vào lớp học, bao trùm lấy cơ thể tôi. Lúc này trong tôi chỉ có một cảm giác. Tức! Tức cái người

vô tâm kia không để ý đến tôi. Tức Thiên Ân xem một đứa con gái vừa quen là bạn mà bỏ qua những gì chúng tôi tạo ra trong suốt một năm học trước. Có lẽ cậu ấy thực sự ghét tôi rồi, cậu ấy không nói ra chỉ vì sợ tôi thôi. Chết tiệt! Tôi đá mạnh lên cái ghế mới rồi để mặc nó nằm chèo queo dưới đất mà bỏ về.

Vừa chạy xe ra cổng đã bị chặn đầu lại, tôi kinh ngạc nhìn nhìn Bảo Bình trong bộ áo dài trắng thở hồng hộc trước xe tôi

- Sao vậy bà nội?

- Chở tui về giùm đi, xin ông luôn đó - nhỏ nói mà hai mắt nhắm tít cả lại

- Chi? Anh Phong đâu? - tôi nhú mày, bình thường nhỏ này luôn được anh trai đưa đón đi học mà, làm gì có chuyện quên chứ

- Ông bận đi phỏng vấn xin việc rồi, không tới được. Năn nỉ mà, chở tui về đi, mai mốt bao ông ăn chè. - nhỏ nũng nịu, làm ra cái vẻ trẻ con mà trước giờ tui chưa bao giờ chịu nổi

- Lên đi.

Bảo Bình hoan hô thật to rồi leo lên yên sau - chỗ vốn theo dự tính là Thiên Ân sẽ ngồi. Cũng có cảm thấy mất mát một chút, nhưng Bảo Bình là con bạn chơi cùng từ hồi lớp sáu, nhỏ cũng là một tác nhân không ngừng giảng đạo khiến cho tôi rời khỏi cái chốn chơi bời đó, không giúp thì cũng không được. Chở một con nhỏ nói nhiều sau lưng đúng là phiền dễ sợ, nó cứ luyên thuyên về lớp mới của nó, tôi cũng chỉ âm ỉ cho qua, không xen được câu nào. Chạy một lúc thì thấy chiếc xe buýt màu xanh cũ kĩ dán số 15 trên lớp kính sau đuôi xe, tôi chợt nhớ Thiên Ân có nói cậu ấy đi chuyến số 15. Tăng tốc độ chạy lên song song với cái xe rùa bò đó, không khó để nhìn thấy Ân ngồi ở hàng ghế cạnh cửa sổ. Cậu ấy dường như cũng nhìn thấy tôi, rồi gương mặt đang mỉm cười của cậu ấy có chút biến đổi. Tôi thấy rõ ràng Thiên Ân có ý quay sang hướng khác. Cơn giận đã nguôi ngoai phần nào chợt bùng lên, tôi vượt qua xe buýt, rẽ gấp sang hướng về nhà Bảo Bình khiến cô nàng hoảng sợ bám vào eo tôi. Nếu lúc đó tôi quay lại... có lẽ sẽ thấy được ánh nhìn tha thiết cùng oán trách của Thiên Ân...

Hoàn thành nghĩa vụ người đưa đón, tôi về nhà. Lao vào phòng tắm thay đồ, rồi vào nhà bếp kiểm đồ ăn, cũng may mà mẹ trước khi đi làm có để lại nồi thịt kho trứng. Tổng bữa vào hòng hai chén cơm, tôi dọn dẹp rồi chạy lên phòng làm một cú bật lao tự do đến nệm. Ôm con cá xấu xanh mềm mềm xộp xộp, tôi cứ suy nghĩ mãi... Có lẽ, bằng cách nào đó, tôi nhận ra là Thiên Ân khác biệt với những người bạn khác của mình. Lần đầu tiên tôi muốn gần gũi với một người như vậy... Muốn ở cạnh Ân, đi chơi với Ân, trêu đùa cậu ấy, nhìn cậu ấy cười nói với người khác lại thấy khó chịu... Cái đó... chẳng lẽ là ghen? Bất ngờ với suy nghĩ của mình, tôi ngồi bật dậy

- Không thể nào, mày điên quá Thành ơi. - tự chê cười bản thân, tôi nhìn trân trân vào khoảng không trước mặt. Tình trạng giận hờn kiểu này còn kéo dài bao lâu nữa, hơn một tháng rồi... Không lẽ... mình thật sự không là gì đối với Thiên Ân sao? Không có mình... cậu ấy vẫn vui vẻ bình thường?

Không muốn! Tôi quyết tâm phải làm hòa với Thiên Ân!

Bước đến bàn học xé một tờ giấy vẽ trắng tinh, tôi quyết định không nói chuyện trực tiếp được thì sẽ chơi trò "You belong with me". Dù nó có hơi khác với kịch bản chính một chút nhưng mong sẽ có hiệu quả.

Lén lút leo cửa sổ qua ban công nhà Ân, cánh rèm vẫn đóng kín, chắc là cậu ấy chưa về tới. Nhanh nhẹn dán xong tờ giấy với dòng mực đỏ lên cửa kính, tôi rút quân về địa bàn. Chỉ cần cậu ấy vén rèm lên một chút thôi... Tôi cầu nguyện cho Thiên Ân nhìn thấy lời nhắn của mình. Cũng không có gì đặc biệt lắm... Chỉ là lời xin lỗi hay nhất mà tôi có thể nghĩ ra thôi... Nếu thành công, chúng tôi sẽ trở về với trước đây. Nếu thất bại... thì rõ ràng tôi đã làm một trò quá mức sến súa và hoàn toàn không mang phong cách Minh Thành chút xíu nào.

- Cái này là sao?

Tôi ngơ ngác gãi đầu. Vừa mới ngủ trưa dậy đã nghe bấm chuông rần rần dưới nhà. Mắt nhắm mắt mở đi ra thì có cái tình cảnh hiện giờ đây. Thiên Ân đứng trước mặt tôi, trên người là bộ đồ thun có vẽ hình một con chuột hamster bị thiệt bị, đầu tóc rối bù, có lẽ do chạy vội. Trên tay của cậu ấy là tờ giấy trắng viết nguyên một dòng chữ "TUI XIN LỖI" đỏ choét, tô đậm. Vâng, lời xin lỗi hay nhất mà tôi có thể nghĩ ra,

ngắn gọn, súc tích, dễ thấy.... Không hiểu sao tôi rất thích nhìn vẻ mặt của Thiên Ân lúc này, đỏ bừng, mồ hôi nhễ nhại, đôi mắt nhắm lại, cánh mũi phập phồng, hai cánh môi hé mở... Mặc kệ có bị coi là biến thái hay không, tôi vẫn sẽ nói, nhìn Thiên Ân lúc này quyền rũ chết đi được! Làm tôi cứ đứng gãi đầu cười ngu mắt ba mươi giây... Mãi mới tỉnh ra được....

- Cái gì?

Nhìn cậu ấy đổi thái độ nhanh chóng, như là muốn táng vào đầu tôi vậy

- Cái này! - Ân chỉ vào tờ giấy.

Tự dưng tôi thấy ngại ngùng lạ... Tiếp tục gãi đầu, tôi áp úng

- Thì ghi trên đó rồi...

- Ghi gì? Tui không hiểu.

Cái này là giả ngốc sao? Hay là Thiên Ân đang muốn đùa giỡn tôi đây. Sao cũng được, nếu cậu ấy đã chủ động đến nhà như thế này thì tôi cũng phải ra dáng nghiêm túc một chút.

- Thì tui xin lỗi. - tôi nhìn thẳng vào mắt Thiên Ân, gương mặt vừa bình thường trở lại của cậu ấy lại nhanh chóng ửng hồng lên

- Xin... xin lỗi gì chứ... Tui đâu có lỗi mà Thành xin...

- Thì lần trước có nóng giận với Ân, còn xưng hô mày tao nữa... - thấy Thiên Ân im lặng ngó mình trên trán, tôi cảm xúc dạt dào nói tiếp -... Ân là người bạn tốt nhất mà tui từng có, tui nói thật đó. Sau hôm đó Ân không liên lạc gì với tui, khi vô học hồi sáng này cũng vậy. Nghĩ rằng Ân ghét mình rồi, tui rất buồn. Tui không muốn mất Ân. Vì Ân không chịu nói chuyện với tui... nên chỉ còn cách này thôi....

-... Nói... con trai nói mấy lời đó mà không biết xấu hổ! - Thiên Ân phát nhẹ vào cánh tay tôi, mặt cứ cúi gầm xuống, mấy lọn tóc đen nhánh bóng mượt cứ phát phơ trước mặt tôi. Không kiềm chế được, tôi đưa tay lên xoa đầu cậu ấy

- Vậy... hết giận chưa?

Thiên Ân khẽ gật đầu, vẫn không ngước mặt lên. Cảm giác hài lòng cùng vui sướng lan khắp thân thể, tôi dang tay ra

- Vậy thì tới ôm một cái.

- Hả?

- Thì trong phim thường có cảnh huynh đệ lúc tương phùng ôm nhau mà.

- Như... nhưng mà... khoan... - không chờ cậu ấy từ chối hết câu, tôi bước tới sát bên ôm choàng lấy thân hình gầy nhỏ đó. Ôm vào mới biết không gầy lắm, cũng chắc thịt lắm chứ bộ. Thiên Ân chắc đứng hình luôn rồi, cậu ấy bị ôm chặt trong lòng tôi mà không phản ứng gì hết. Cảm thấy không phù hợp lắm, tôi lên tiếng

- Ôm lại cái coi, làm vậy giống tui dê xồm Ân quá.

- Thì đúng mà... - tiếng Thiên Ân thì thào khiến tôi buồn cười. Bàn tay cậu ấy rụt rè đặt lên eo tôi rồi trượt nhẹ ra sau lưng.

Rồi thì chúng tôi ôm nhau. Hai thằng con trai ôm nhau, nghe kì lạ nhỉ. Nhưng tôi lại thấy thích mới ghê chứ. Thiên Ân thấp hơn tôi nửa cái đầu, chắc tại tôi cao lên rồi, thân nhiệt của Ân khá thấp. Đầu thu trời vừa nắng vừa nóng, tiếp xúc hai cơ thể không hiểu sao lại khiến tôi thoải mái lạ thường. Dù không phải người yêu nhưng cảm giác cũng rất tốt... Người yêu? Nếu là người yêu thì sẽ như thế nào nhỉ? Cảm giác khi ôm một nhỏ là người yêu... có giống như lúc này không...?

- Tui khát nước....

Thiên Ân ngước mắt lên nhìn tôi, tay nhéo hông tôi đau điếng làm tôi thoát khỏi mơ suy nghĩ không có hồi kết mà trở về với thực tại

- Au, đau mà!!! - tui vội xoa cái hông đau, cười cười - Dắt xe vô nhà đi, tui lấy nước cho uống.

Và thế là chúng tôi làm hòa... Tôi không biết tại con gái nó thứ lỗi cho nhau bằng cách nào, chứ con trai bọn tôi là nhanh-gọn-lẹ vậy đó. Càng lúc tôi càng thấy Thiên Ân hợp tính với mình, cứ như là sinh ra để gặp nhau vậy đó, chưa kể cậu ấy luôn ngoan ngoãn, biết lắng nghe, không nhiều chuyện nữa. Và ít ra cậu ấy cũng không ghét tôi hay giận dữ như tôi tưởng. Theo lời Ân nói lúc hai chúng tôi nằm trên giường đọc truyện tranh thì là cậu ấy cũng giống tôi, buồn, nhưng không dám bắt chuyện với người kia. Có lẽ vì cái tôi của cả hai quá lớn... nhưng cũng có thể vì nỗi lo sợ mơ hồ không được đáp lại.

Hai ngày nghỉ sau đó, chúng tôi làm hết những gì đã dự định cho kế hoạch một tháng rưỡi bỏ trống kia. Tất nhiên không thể đi xa được rồi. Tôi chở Thiên Ân đi xem phim, xem đá bóng, đi ăn kem trái cây, đá bào, kem chiên. Dạo quanh các shop thời trang, chúng tôi tự thưởng cho kì thi tốt đẹp của mình bằng một đôi giày Converse mới, một đôi màu đỏ vào một đôi màu xanh, để dành mang chung. Mang giày hai màu đang là một mào.

Khi đi ngang qua quầy trang sức, Thiên Ân chợt dừng lại, ngó chăm chăm vào mấy mẫu hoa tai bằng bạc.

- Ân có xỏ lỗ tai hả? - tôi ngạc nhiên

- Ừm, thấy Thành đeo bông tai đẹp quá nên tui bắt chước. - Ân cười, vén phần tóc phủ bên tai trái lên cho tôi xem cái lỗ nhỏ xíu trên vành tai tinh tế

- Bấm đau không? - tôi nhăn mặt, hồi đó đưa đũa theo bè bạn nên mới chịu đau đi xỏ lỗ. Nghĩ rằng Thiên Ân cũng phải chịu cái đau lúc đó.... Tôi tự rửa thăm mình đã làm gương xấu cho cậu ấy rồi.

- Hơi thôi - cậu lắc đầu, tiếp tục nhìn mấy vật thể nhỏ lấp lánh đó.

- Lấy mẫu giống tui đi, đẹp mà. - tôi chường tai ra cho bà chị bán hàng nhìn. Người chuyên nghiệp có khác, chưa tới một phút đã tìm được một cặp y chang. Hoa tai bằng bạc hình đôi cánh có đính hạt đen. Nhỏ, nhưng tạo hiệu ứng không tồi chút nào. Thiên Ân quyết định mua nó ngay.

Trên đường về, Ân cứ lấy cặp hoa tai ra ngắm suốt, có vẻ thích thú lắm.

- Tui xài đồ cặp với Thành nè!

Biết là Ân nói đùa thôi mà sao trong lòng tôi nhộn nhạo, cũng có chút vui nữa. Ừ, xài đồ đôi, đồ chỉ dành cho cặp đôi. Vậy tôi với cậu ấy là cặp đôi à? Thích thật!

- Ngày mai đi học, tui qua chở Ân đi ha. - tôi nói nhanh - Đừng đi xe buýt nữa, vừa chậm, đông mà còn bụi nữa.

- Ừ, sao cũng được. - cậu ấy đồng ý nhanh chóng làm tôi thở phào. Phải ra tay trước thôi, cứ để cậu ấy đi xe buýt với con nhỏ kia... Biết đâu có ngày người của mình bị cướp mất thì sao.

Đường đã lên đèn, Thiên Ân cứ dựa vào tôi mà gật gù. Ánh đèn vàng rọi lên hai người khiến hai cái bóng dính chùm vào nhau. Mọi thứ cũng đã trở lại như cũ rồi. Thật tốt.

Những ngày đi học sau đó rất nhẹ nhàng. Vì là những học sinh mới chân ướt chân ráo vào trường nên cũng không ai bắt bẻ gì nhiều, bài học cũng không nặng lắm. Hằng ngày tôi vẫn vác chiếc đạp điện qua nhà Ân đèo cậu ấy đi học, nhiều lúc đến sớm thấy được cảnh cậu ấy vội vàng chải chuốt mang giày, rồi đến nỗi vút luôn chiếc điện thoại yêu quý ở nhà, cũng vui lắm chứ. Trong lớp học, Ân cũng vẫn không bắt chuyện nhiều với mọi người, thậm chí làm ngơ họ luôn. Điều lạ là mọi người không ghét thái độ lạnh lùng ấy, lúc bị cậu ấy lạnh thì cũng chỉ cười trừ bỏ đi. Vậy cũng tốt, không ai ghét Thiên Ân hết, cũng không ai làm thân với cậu ấy được, ngoại trừ tôi.... ngoài tôi ra... Hình như quên mất một người rồi....

- Ân, bài này làm sao?

- Bài này nữa, làm sao?

- Còn cái này?

- Ừa chứ hỏng phải cách làm cũ hả?

- Rồi chỗ này vẽ sao?

- ĐỦ RỒI NHA BÀ NỘI!

Tôi đập bàn, chồm người lên rống thẳng vào cái bản mặt đáng ghét của nhỏ Linh An. Hối, hối gì hối hoài, thân đã là lớp phó học tập còn đi hỏi bài một đứa tổ viên, có biết xấu hổ hay không?!!!

- O lạ - nó giả bộ ngờ nghệch, trưng cái bộ mặt ngây thơ làm khối thằng liều chết ra - Tui đang dò bài với bạn Ân, liên quan gì tới bạn Thành nhỉ.

Bây xen vào không gian riêng của tui anh!

Thèm được nói ra câu đó ghê, nhưng rốt cuộc cũng không dám phát ngôn bừa bãi

- Bà xen vào giờ ra chơi của tui!

Tôi nghĩ cái bộ dáng của tôi lúc nói câu đó chắc buồn cười lắm. Bằng chứng là việc hai người kia quay qua chăm chăm nhìn tôi. Linh An thì không sao, nhưng ánh mắt như muốn cười của Thiên Ân khiến tôi thấy xấu hổ dễ sợ. Hậm hực ngồi xuống, tôi chỉ không muốn con nhỏ đó thân mật với Thiên Ân quá mức thôi. Tôi biết là Ân cũng chẳng thích thú gì khi bị một đứa con gái quấy rầy vậy đâu, nhưng mà tại cậu ta “lỡ” nói chuyện một cách vui vẻ với nhỏ kia nên giờ cũng phải tỏ ra “tốt bụng” mà tiếp chuyện. Nhưng mà gần như nhỏ đó luôn tìm cách phá đám bọn tôi khi tôi muốn trò chuyện riêng cùng Thiên Ân, điều đó làm tôi tức điên lên được!

- Muốn nói gì thì ra ngoài nói, để cho tui yên chút xíu!

- Con trai gì mà... cộc cằn. - nó trề môi, đoạn quay qua Thiên Ân - Đi Ân, mình ra ngoài, ông chỉ bài cho tui tiếp.

-... Thôi, An hỏi lớp trưởng đi, tui ngồi đọc hết cái này đã - cậu chỉ vào cuốn sách dày cộm vừa mượn trong thư viện

Tôi thích thú nhìn con nhỏ quê độ, thầm le lưỡi chế giễu trong lòng. Thấy chưa, dù có gì xảy ra thì Thiên Ân cũng chọn tôi thôi, mấy người không có cửa đâu. Linh An xấu hổ chừng năm giây rồi tỏ ra giận dữ bỏ ra ngoài, lúc tới cửa còn quay lại nhìn xem Ân có chạy theo không. Tưởng đây là phim Đài Loan à? Tôi thiếu chút nữa là cười ầm lên.

- Thành xấu xa.

- Ể? - tôi quay sang nhìn Thiên Ân vẫn đang chú ý vào cuốn sách - Xấu xa chỗ nào? Tui là tốt nhất thế giới!

- Chọc cho con gái người ta tức điên rồi kìa. - cậu hất mặt

- Nói lại à, người làm nhỏ đó tức điên phải tui. - tôi lắc đầu vô tội, thuận tay choàng lên vai Ân, kéo cậu ấy lại gần hơn

- Chứ Thành muốn tui ra ngoài chơi với Linh An, bỏ Thành cô đơn ngồi đây hả? - Ân nhướn mày

Tôi nhích tới ngồi sát bên Thiên Ân, cọ đầu vào vai cậu ấy

- Đâu có đâu có, Ân không đi tui vui chết được!

- Thôi bớt xàm.

Nhìn Thiên Ân cười ha hả vui vẻ mà tôi thấy trong lòng ầm ập làm sao. Nụ cười này chưa từng vì một ai khác mà xuất hiện. Hay nói cách khác, nó chỉ dành cho mình tôi thôi.

Lúc ra về, Thiên Ân có rủ tôi qua nhà cậu ấy làm bài tập, sẵn tiện xử lý luôn cái bánh kem hôm qua dì An chỉ cậu ấy làm

- Ân làm bánh? - tôi tròn mắt

- Không muốn ăn thử thì thôi! - cậu bĩu môi, quay người bước đi trước. Tôi vội vàng dắt cái xe đạp lạch bạch chạy theo phía sau, trường có quy định không cho chạy xe trong khuôn viên trường mà. Liên tục hứa rằng tôi sẽ ăn, ăn hết những gì cậu ấy làm ra, mãi đến khi tôi nản nỉ mỗi miệng rồi thì Ân cũng chịu leo lên xe cho tôi chở về. Lâu lâu Thiên Ân làm kiêu thế này cũng dễ thương đó chứ.

Dừng xe ở gốc cây sơ ri, tôi vác ba lô bước theo Thiên Ân vào nhà. Khẽ chào dì An đang lau chùi mấy khung cửa sổ, tôi leo nhanh lên phòng Ân, ngã người trên chiếc giường đệm cao su của cậu ấy.

- Bánh đâu, mau đem ra!!! - tôi hô to

- Nè - Thiên Ân thả cho tôi bộ đồ thun mà tôi đem sang bỏ trong tủ đồ của Ân để... sơ cua. Cậu ấy thần nhiên lột đồ trước mặt tôi, tới lúc còn lại cái quần đùi thì lại choàng bộ pijama hình vịt con vào. Có chút tiếc rẻ, tôi nuốt nước miếng đánh ực một tiếng, trong đầu tràn ngập hình ảnh về làn da trắng mịn màng và tấm lưng thon dài của cậu ấy. Thiệt biến thái, tôi tự vỗ mặt mình. Cười hề hề khi Ân nhìn tôi như nhìn người ngoài hành tinh, tôi hỏi

- Bánh đâu?

- Ăn cơm cái đã, mau thay đồ rồi xuống.

Bữa cơm cùng với Ân và dì An diễn ra cực kỳ tốt đẹp. Tráng miệng là món bánh kem ba lớp mà Ân vừa mới học được. Xơi được tới miếng thứ ba là tôi nằm lăn ra rồi. Nếu ngày nào cũng thế này thì tôi sẽ thành trái banh cho coi. Dù no tới ứ họng, tôi vẫn cố nói cứng

- Để đó, chiều tui đem về ăn hết cho, tui hứa rồi mà!

- Ủ. - Thiên Ân cười thật tươi, cậu đem bánh cất vào tủ lạnh rồi leo lên giường nằm cạnh tôi.

Hai đứa trò chuyện qua lại mấy chuyện vặt vãnh thường ngày, cơn buồn ngủ nhanh chóng kéo tới. Tôi vươn tay ôm choàng lấy Ân như một thói quen, nhìn cậu ấy đã lim dim ngủ, tôi cũng bắt đầu đếm cừ. Tôi không hề hay biết rằng sẽ có rất nhiều điều sẽ xảy đến những lúc tôi không ngờ nhất... Như là sau khi tỉnh khỏi giấc ngủ trưa ngắn ngủi này, một chuyện tưởng như chẳng có gì to tát đã làm thay đổi toàn bộ nhận thức và tình cảm của tôi, mãi mãi...

Giật mình tỉnh dậy, mất một lúc tôi mới đủ tỉnh táo để nhận ra mình đang ở chốn nào. Bên cạnh là Thiên Ân vẫn còn đang say ngủ. Thả lỏng cơ thể một chút, tôi tiếp tục nằm xuống quay mặt về phía cậu ấy, tranh thủ ngắm nghía cậu bạn đáng yêu này một chút.

Hàng ngày ngồi ngó nhau cười cũng chỉ thấy Ân khá đẹp trai thôi, bây giờ ngắm kỹ mới thấy cậu ấy thuận mắt mình tới cỡ nào. Vầng trán cao, lông mày rậm, hàng lông mi hơi thưa nhưng rất dài, cong vút lên. Cái mũi tròn, môi mỏng, gò má bầu bĩnh và chiếc cằm chữ V khiến khuôn mặt Ân cân đối hơn. Nhẹ nhàng đưa tay chạm lên làn da trắng mịn kia, xúc cảm mát lạnh khiến tôi thích đến không muốn buông tay. Tranh thủ dùng ngón tay chọt chọt, bầu, véo cái gò má non mềm đó, tôi thích thú nhìn biểu cảm trên gương mặt cậu ấy thay đổi còn nhanh hơn tắc kè. Lúc ngón tay tôi vô ý trượt qua môi của Ân, cậu khẽ khẽ ừm một tiếng, chun mũi lại rồi vụng về cọ môi lên ngón tay tôi. Bối rối thu tay lại, tôi trừng mắt nhìn Thiên Ân nhép nhép miệng rồi dần phát ra những tiếng ngáy nho nhỏ. May quá, ra là cậu ấy mơ ngủ thôi. Thở phào một hơi, tôi múm môi tự cảm nhận tim mình đang đập liên hồi, trên mặt cũng nóng hơn nữa. Rón rén bước xuống giường, tôi tự nhủ phải uống một ky nước lạnh thật lớn để làm mát cái cổ họng có chút khô rát bây giờ đã.

Bình nước để ở ngay hành lang trước cửa phòng Thiên Ân, tôi chỉ cần bước ra là thấy ngay. Ôm chặt cái bình nước xanh xanh đó như một vị cứu tinh, tôi nốc liền hai li nước lạnh thì mới thấy hạ hỏa chút xíu. Mùa thu mà, không khí vừa nóng vừa khô hanh khó chịu. Nãy giờ nằm trong phòng có máy lạnh thì không nói gì, ra ngoài rồi mới thấy nó “héo úa” tới mức nào.

Loáng thoáng nghe tiếng động ở dưới lầu. Lúc đầu tôi nghĩ là dì An giúp việc đang nói chuyện điện thoại, nhưng nghe kỹ lại thì mới rõ ra là giọng của đàn ông, hơn nữa là không chỉ một người. Sao lại có đàn ông trong nhà? Dì An đâu? Không lẽ... không lẽ là ăn trộm?

Tôi đứng ngây người một chút, không biết phải làm gì tiếp theo. Dù gì thì trước đây chuyện trộm cắp lên vào nhà này tôi chỉ mới thấy trên ti vi nên cũng chẳng rành rẽ gì nhiều. Lấy hết can đảm vào phòng Ân lấy cây đèn pin loại dài như mấy cái dùi cui của cảnh sát, tôi nhẹ chân bước xuống cầu thang.

- Thằng nhóc đâu rồi?

Tôi giật mình đứng im. Tiếng nói phát ra từ phòng ăn. Thằng nhóc? Là đang nói tới Thiên Ân sao? Mấy người này muốn làm gì Thiên Ân? Không được! Tôi siết chặt nắm tay đang cầm đèn pin. Nếu thấy chuyện gì không ổn thì tôi sẽ âm thầm kéo cậu ấy chạy sang nhà mình bằng đường cửa sổ, lỡ bị bắt được thì tả xung hữu đột, quyết không để họ làm hại tới Thiên Ân! Tính đâu ra đó, tôi đứng trên cầu thang cố gắng chồm người, rướn đầu nhìn vào phòng bếp

- Ngủ trên phòng. Dì An nói có bạn nó tới chơi.

Người vừa nói là một gã ước chừng trên dưới hai mươi, mang vẻ đẹp tinh tế và có phần yếu ớt. Ngồi ở bàn ăn là người đàn ông cao lớn, mặc một bộ vest đen đắt tiền. Ông nghe được câu trả lời thì liền nhíu mày

- Bạn? Nhưng trước giờ có bao giờ nó dẫn bạn về nhà?

- Thì lâu lâu cũng phải có ngoại lệ chứ. - người con trai cười hiền

Lúc này thì tôi mới bớt căng thẳng đi một chút. Thứ nhất, chẳng ai đi ăn trộm mà lại mặc bộ đồ tây nặng nề đó cả. Thứ hai, nhìn hai người này có vẻ không có ý xấu và hình như... là người quen của Ân. Đang định rụt đầu lại thì chuyện xảy ra tiếp theo khiến tôi không thể không sốc. Anh chàng trông có vẻ ốm yếu kia bưng tách cà phê đặt lên bàn, nhanh chóng đưa tay choàng lên cổ người đàn ông, và họ.... hôn nhau... Hôn mãnh liệt... cứ như họ quấn lấy nhau trên chiếc ghế ấy rồi. Tới lúc người đàn ông đặt anh chàng đó lên đùi mình thì tôi cũng đã không chịu nổi nữa. Trượt chân, mất thăng bằng, tôi lần đầu tiên từ bậc thứ hai của cầu thang ngã ngửa xuống đất. Đầu đập xuống sàn gỗ, đau thấu trời xanh!

Đang mở mắt trừng trừng nhìn trần nhà, cảm nhận cái tê đau không nói nên lời thì thấy được Thiên Ân hốt hoảng chạy xuống. Tôi cũng được hai người kia từ từ đỡ dậy, dìu ra sofa.

....

Nếu có gì trên đời này khiến tôi dễ dàng run rẩy nhất thì tôi xin trả lời, ngoài ánh mắt và nụ cười của Thiên Ân ra thì chính là người đàn ông ngồi đối diện tôi lúc này, ba của Ân.....

- Cậu là bạn của thằng Ân hả? - ông lên tiếng hỏi, tay chống cằm nhìn tôi dăm dăm

- Dạ... dạ....

- Tên?

- Dạ, Minh Thành.

Ông lại chống tay im lặng. Tôi có chút chột dạ, phần là vì những gì mình vừa nhìn thấy lúc nãy, phần là vì không biết ông ấy có tức giận hay không khi con trai của ông đang vừa lấn trùng nóng lên cục u trên đầu tôi, vừa xuất xoa như dỗ em bé. Mãi lúc sau thì ông mới lên tiếng

- Những gì cậu thấy khi nãy, có ác cảm không?

- Dạ không! - tôi hoàn toàn không ghét hay ghê tởm điều đó chút nào... chỉ là có chút tò mò với sốc nhẹ thôi... Chợt nhớ tới một câu nói trong phim Hàn Quốc mẹ hay coi, tôi đem nó dựng lên miệng mình luôn - Cháu nghĩ... trên đời này ai cũng xứng đáng có được hạnh phúc cả... Dù cho các chú có... ờm...

- Đồng tính. - chàng trai vẫn ngồi im lặng uống cà phê này giờ xem vào.

- Chú Kha Minh! - Thiên Ân cũng đỏ mặt mà quát lên

- Chú nói gì sai nào. - anh nhún vai, tỏ vẻ ngây thơ vô tội

- Dù có là đồng tính... - tôi cố nói cho hết câu - Thì cũng có quyền được yêu.

Không gian im lặng như tờ khiến tôi có chút xấu hổ. Chợt có một bàn tay to lớn vỗ lên vai tôi, giọng nói trầm thấp của người đàn ông vang lên bên tai

- Tốt, thanh niên nào cũng nghĩ được như cậu thì thế giới này bình yên rồi.

- Khoan, ba đi đâu nữa vậy?

Thiên Ân gọi với theo khi bóng dáng hai người trưởng thành đang xỏ dép, chuẩn bị ra ngoài.

- Ba với chú mua ít đồ về làm thịt nướng ấy mà. Dì An đi về có chuyện gấp rồi, bữa tối mình phải tự lo lấy thôi - Kha Minh nở nụ cười, ném cho chúng tôi cái nhìn “biết-tổng-rồi-nhé” khiến tôi đỏ mặt vì ngại rồi cầm chìa khóa xe đi ra ngoài

Còn lại một mình với Thiên Ân, tôi sờ tay lên đầu. Cái cục u đó cũng đã xẹp bớt rồi, nhưng lúc này trong lòng tôi lại rối như tơ vò. Rốt cuộc là sao? Ba của Thiên Ân là gay? Tôi nhìn cậu bạn đang đi luộc lại mấy quả trứng gà kia, hàng ngàn câu hỏi hiện lên trong đầu. Ân có gay không? Mà cậu ấy gay thì như thế nào? Có cảm xúc gì đặc biệt với mình không? Mà có thì sao, không có thì sao? Cảm giác hai người đàn ông hôn nhau có gì khác thường không? vãn vãn và mây mây....

Đột nhiên rùng mình mấy cái liền, tôi tự hỏi không biết mình có phải đã thành đồng tính luyến ái rồi không...? Vì trong tôi như đang có thứ gì đó lớn lao đang thay đổi. Mà dễ dàng nhận biết được, đó là cảm giác của tôi đối với Thiên Ân... Có vẻ như, tôi đã thích cậu bạn thân của mình....

Từ hôm đó đến nay cũng cả một tuần rồi, tôi vẫn không sao lý giải được những tình cảm của mình. Gần như cái câu hỏi “Mình có phải gay?” cứ lớn vồn trong đầu tôi mọi lúc mọi nơi. Kể cả lúc đang ăn, đang làm bài kiểm tra hay đang bóp con vịt cao su trong bồn tắm. Nó len lỏi vào những giấc mơ của tôi trong những buổi tối thu oi bức. Cũng chẳng ngạc nhiên mấy khi tôi “ướt” vào sáng hôm sau. Hình ảnh Thiên Ân rõ nét còn hơn xem màn hình HD kia mà.

Khi gặp nhau tôi vẫn cười đùa với Thiên Ân như bình thường, nhưng lại tránh không nhìn thẳng vào mắt của cậu ấy. Nếu làm như thế, Ân sẽ khó mà biết được những suy nghĩ đáng xấu hổ mà tôi vẫn thường dùng để tự thỏa mãn chính mình. Dù rằng tôi đã cố gắng giấu nó đi thật kín, nhưng tôi biết chỉ cần một ánh nhìn thôi, mọi nỗ lực của tôi sẽ chỉ là công cốc. Lúc đó, liệu Ân có còn xem tôi là bạn nữa hay không? Hay là một thằng biến thái bị hoang tưởng ghê tởm chết tiệt? Nghĩ tới đó, tôi lại càng muốn thu mình lại hơn. Nhất định không để Thiên Ân biết. Nhất định!

Nhưng mà điều đó không có nghĩa là tôi không thèm nhìn mặt cậu ấy. Tôi vẫn luôn nhìn lên Thiên Ân, và ngày càng nhận ra rằng cậu ấy quyến rũ mình thế nào. Một năm, rồi hai năm trôi qua, tưởng chừng như mình sẽ yêu đơn phương suốt đời thì một tia sét giáng xuống đầu tôi. Bà nội tôi mất.

....

Từ lúc tôi còn bé xíu, bà vẫn luôn là người hiểu rõ và cưng chiều tôi nhất. Có thể nói, tuổi thơ tôi luôn có hình bóng của bà nội. Vì công việc của ba, gia đình tôi chuyển lên tỉnh sinh sống, còn bà ở cùng với nhà chú tư ở dưới quê. Cuộc sống thành thị bận rộn, đã bao lâu tôi không về thăm bà? Chú tư có nói rằng bà ra đi rất đột ngột, lên cơn suy tim lúc nửa đêm mà không ai hay biết. Ba mẹ tôi nghe tin đã gấp gáp đi xe về tối hôm đó, sáng hôm sau tỉnh giấc tôi mới nhận được hung tin. Run rẩy nhìn chiếc hòm to lớn với những đường nét tinh xảo, tôi như muốn gục xuống.. Rốt cuộc thì tôi cũng không thể nhìn bà lần cuối. Bên cạnh, các cô chú trong nhà đều không ngừng khóc thương, thím tư còn quỳ sụm bên chiếc hòm mà ngất lên ngất xuống, nhận hết lỗi về phía mình. Không chịu nổi khung cảnh đau thương đó, tôi nắm lấy tay của Thiên Ân - người đã không ngần ngại ngồi chuyển xe buýt sáu tiếng đồng hồ cùng tôi khi tôi đến nhà cậu ấy tìm. Kéo Ân ra khỏi phòng khi mấy ông thầy sư bắt đầu tụng kinh, tiếng kèn đám ma cũng làm tôi nhức óc không chịu nổi, tôi đưa cậu ấy ra vườn xoài sau nhà, nơi trước đây tôi vẫn vẽ những vòng ô ăn quan trên đất để chơi cùng bà.

- Bà mất mà tui không nhận được một lời nhắn nào cả. - tôi nói, đá mấy miếng gạch vụn dưới chân - Mãi đến sáng thì mới thấy anh hai hốt hải chạy vào....

Ân nắm chặt tay tôi, ánh mắt của cậu ấy làm tôi thấy e ngại. Và tôi bắt đầu khóc, khóc như một gã chưa từng biết khóc là gì, hít mạnh lỗ mũi nghẹt cứng trong khi nước mắt vẩy ra khắp khuôn mặt. Thiên Ân vòng qua đối mặt với tôi, cậu lấy khăn tay trắng tinh lau đi cái dung dịch nhoe nhoẹt trên mặt tôi. Cái ánh nhìn ấm áp đó, tôi thề là tôi có thể tan chảy trong nó cả đời. Bỗng nhiên cậu ấy dùng cả hai bàn tay ôm lấy mặt tôi, nhẹ nhàng tiến đến gần. Cảm giác hai đôi môi chạm nhau thần kỳ như lên thiên đường, ngọt ngào và bay bổng.

Thấy tôi có vẻ ngờ ra, Ân đỏ mặt lí nhí

- Cái đó là bùa may mắn thôi... Thành... Thành đừng buồn nữa... Bà mất cũng đâu phải lỗi của Thành....
Um!

Thiên Ân giật mình khi bị tôi hôn tới. Không để cho cậu ấy phản kháng, tôi ôm chặt lấy cậu ấy, từ từ nhắm nháp đôi môi đỏ mọng kia. Thiên Ân lúc đầu có giãy giụa phản kháng, có lẽ vì sợ, nhưng rồi cậu cũng yên lặng mặc cho tôi muốn làm gì thì làm, thậm chí còn vòng tay qua đặt lên lưng tôi. Được nước lấn tới, tôi vừa mút vừa liếm hai cánh môi đang run rẩy kia, đẩy nhẹ lưỡi vào trong, khiêu khích lưỡi của Thiên Ân. Chúng tôi hôn nhau say đắm. Rất có thể đây là nụ hôn đầu tiên của cả hai, nhưng tôi không quan tâm. Người con trai này là người đã lấy đi trái tim tôi, là người bạn thân nhất, là người sẵn sàng bỏ đi cuộc thi học sinh giỏi cấp tỉnh chỉ để theo tôi bắt xe về vùng quê xa xôi này, và cũng là người mà có lẽ tôi sẽ mãi yêu thương và trân trọng... Ôm lấy Thiên Ân đang thở gấp, tôi dường như có thể nghe được tiếng tim đập mạnh của cả hai. Vậy là có thể xác định được, Thiên Ân cũng có tình cảm đặc biệt với tôi, và điều ấy làm tôi sướng phát điên lên được. Thấp thoáng phía sau những cây xoài xum xuê lá, tôi như nhìn thấy bà nội đang đứng nhìn và cười hiền. Nụ cười cao cả như khi bà bỏ qua cho tôi những lỗi lầm và khi tôi nhận được những điều quý báu từ cuộc sống. Nhắm mắt lại, tôi khẽ mỉm cười khi những âm thanh lạo xạo của tán lá truyền qua tai. Bà ơi, cảm ơn bà... vì đã đưa Thiên Ân đến bên cháu... Cậu ấy chính là món quà quý giá nhất mà cháu đã nhận được...

.....

Rời xa vùng quê với những cánh đồng lúa bạt ngàn, chúng tôi lên xe về nhà. Tôi thật sự muốn nói với Thiên Ân từ “Yêu”, nhưng có vẻ bây giờ không phải là lúc thích hợp. Chúng tôi sắp phải đối mặt với kì thi tốt nghiệp và tuyển sinh đại học. Đây là chuyện hệ trọng của cả đời học sinh, tôi không muốn mười hai năm học tập của cả hai đứa trở nên vô ích một cách dễ dàng như thế.

Vẫn đối xử với nhau như lúc bình thường. Chúng tôi hiểu ý nhau đều không đề cập tới chuyện đã xảy ra ở vườn xoài hôm đó. Vài lúc không chịu nổi, tôi lấy hết can đảm chạm nhẹ tay mình vào tay cậu ấy, nhanh chóng hai bàn tay sẽ lặng lẽ đan vào nhau. Dù Thiên Ân không nói gì, nhưng nhìn gương mặt đỏ ửng cùng nụ cười ngại ngùng đáng yêu của cậu ấy, tôi biết mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

Những ngày thi tốt nghiệp phổ thông trung học trôi qua nhanh chóng. Tôi dễ dàng lấy được tám bằng loại khá, Thiên Ân vẫn như cũ, nằm trong top học sinh giỏi của trường. Khi điền vào tờ phiếu nguyện vọng, nhìn sang phiếu của Thiên Ân ghi không sai của tôi một chữ, cảm giác xúc động bỗng dâng lên trong lòng

- Ân muốn vào chung trường tui hả? - tôi hỏi

- Ừ, nghe nói đại học Công nghệ Thông tin cũng rất tốt mà - Ân cúi đầu nói nhỏ, hai vành tai đỏ cả lên - Tui... tui muốn có những kỷ niệm đẹp với Thành ở... trường đại học...

- Chứ không phải sợ tui bị mấy cô nàng sinh viên đẹp có tiếng ở đại học đó cướp mất sao? - tôi cợt nhả một chút, rồi cười phá lên khi Thiên Ân như bị nói trúng tim đen mà đỏ mặt tới tấp vào người tôi. Không đau đâu, đánh yêu ấy mà.

Việc ôn thi đại học cũng chẳng dễ dàng gì. Chúng tôi luôn phải ngồi lì ở các trung tâm từ sáng tới chiều. Tối lại phải tự thân giải đề tới khuya. Hầu như thời gian để ăn một bữa tự nấu cũng không có. Nếu ba mẹ mà không làm đồ ăn cho tôi thì chắc chắn tôi đã kết bạn trường kì với mì gói rồi.

Ngày thi cuối cùng cũng tới. Ba mẹ tôi không biết nghe từ đâu ra cái tin đồn có người tự tử vì căng thẳng trước khi thi nên lúc nào cũng nhìn tôi thấp thỏm. Tôi cũng run lẩy bẩy, một chọi một trăm người, đây đâu phải chuyện đùa. Nhìn anh hai trên đầu quần băng đỏ, sứt cân vì lo lắng cho tôi mà tôi không khỏi cảm động.

Tôi gặp Thiên Ân trong nhà vệ sinh trước giờ thi. Mặt cậu ấy xanh như tàu lá chuối, tay chân thì cứng đờ làm tôi cũng phát hoảng

- Bình tĩnh đi Ân. Ba ngày là xong hết mà. - tôi cố gắng trấn an cậu ấy, cũng là trấn an bản thân mình

- Lỡ tui không làm bài được thì sao? Lỡ rớt thì sao? - Ân ôm đầu, tôi đoán là cậu ấy gặp khủng hoảng trầm trọng rồi

- Ba Ân có đưa Ân tới không? - tôi hỏi, nghĩ rằng cậu ấy như thế này là vì thiếu vắng sự hiện diện của người thân

- Ba vừa khóc vừa đi về rồi.

... Ra tình trạng căng thẳng cũng dễ lây tới mức đó....

Hít sâu, thở ra, tôi nhẹ nhàng nâng mặt Ân lên, chạm nhẹ vào môi cậu ấy một cái. Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước làm cho Ân kinh ngạc tròn mắt. Tôi đưa ngón tay lên miệng, cười với cậu ấy

- Bùa may mắn. Nói ra tiếng nào là mất hiệu lực đó. Tui không có cho lại đâu à.

Thiên Ân phì cười làm tôi cũng nhẹ nhõm theo. Không nói thêm tiếng nào nữa, chúng tôi yên lặng đứng trong nhà vệ sinh nam nắm tay nhau, làm cho mấy thằng con trai khác đi ngang qua cứ tưởng phong trào mà làm theo, buồn cười dễ sợ. Tiếng trống mạnh mẽ vang lên, cùng đó là tiếng loa phát thanh kêu gọi các thí sinh về phòng thi. Chúng tôi tiếc nuối buông tay nhau ra. Chưa kịp phản ứng gì, Thiên Ân đã vịn lấy hai vai tôi, nhón chân lên chụt một tiếng hôn lên môi tôi rồi bỏ chạy. Tiếng nói vẫn vang lên trong đầu tôi

“- Bùa may mắn đó!”

Cười một chút, tôi sải bước về phòng thi. Lúc này đây tôi tràn đầy tự tin. Vì Thiên Ân, và vì bản thân tôi, gia đình tôi, tôi giữ vững trong lòng một niềm tin rằng tôi sẽ vượt qua được kì thi khắc nghiệt này. Cũng nhanh thôi mà, chỉ có ba ngày thôi. Anh hai đã nói với tôi như thế.

Những ngày tháng học sinh cấp sách đến trường sao cứ ngỡ như xa quá, cứ tưởng rằng chính mình vừa trải qua một đời tuổi trẻ ngây ngô, bồng bột. Thời gian như thoi đưa, thoáng cái đã thấy sân trường với những khung cửa sổ bám bụi trên dãy hành lang đầy mưa giăng từ lúc nào đã trở nên xa tít ở phía sau lưng, chỉ có bản thân chân bước về phía trước mà không kiểm được ngoảnh đầu ra sau hoài niệm. Xa trường lớp, xa chốn dung thân duy nhất của đời học sinh, cuối cùng chúng tôi cũng phải đối diện với cuộc sống mà “người lớn” là trung tâm này.

Ra đời....

À... đương nhiên là vẫn còn một “trường lớp” dành cho tôi nữa. Ít nhất thì mình vẫn có thể đến trường... Cho dù cái “trường” này không hề giống cái “trường” cũ chút nào.

Tôi đã là sinh viên rồi đó. Thậm chí còn có thể sinh viên nữa này, tên thì quá đẹp, hình thẻ cũng quá đẹp, chữ đánh máy cũng đẹp, nói chung đó là cái thẻ sinh viên mà tôi cho là hoàn hảo nhất! Nếu quay về bốn năm trước, có cho vàng tôi cũng không nghĩ được rằng mình có thể đỗ đại học. Dù điểm không cao lắm, chỉ xấp xỉ điểm sàn, nhưng sự vui mừng đến suýt ngất xỉu của bố mẹ làm tôi có vọng tưởng như mình cao cả lắm ấy.

Cái ngày mà tôi chờ đợi để vào web trường xem điểm sàn, cứ tưởng như tim tôi ngừng đập rồi đấy chứ. Khi thấy tên mình, tôi đã không nén nổi sung sướng mà la ầm lên, ngôi nhà đối diện cửa sổ phòng tôi cũng có tiếng la tương tự. Cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Thiên Ân học giỏi thế cơ mà, còn tôi thì chỉ là may mắn thôi. Nhìn thấy gương mặt vui mừng hiếm khi nào xuất hiện của Thiên Ân, tôi hạnh phúc dang tay ra ôm chặt lấy cậu ấy. Chúng tôi cứ thế ôm nhau trên ban công nhà Ân, trên bầu trời đêm mùa hè là vài đám mây xám xịt như muốn mưa. Lúc buông nhau ra, Thiên Ân chỉ im lặng ngược lên nhìn tôi, trong ánh mắt sáng lấp lánh đó như có muôn ngàn vì tinh tú, bao lấy tôi đang thất hồn lơ lửng giữa không trung

- Mừng Thành vào đại học. - Ân mỉm cười

Bàn tay tôi run rẩy chạm lên gò má mềm mại của cậu ấy. Rồi như đã quyết định trong chớp nhoáng, tôi khẽ cúi người xuống mút nhẹ lên môi Ân. Lần này Ân là người chủ động, cậu ấy nhanh nhẹn đưa lưỡi tách môi tôi ra, rồi lại vụng về như đùa giỡn. Nhìn dáng vẻ của cậu ấy khi cố gắng một cách ngây ngô như thế lại khiến trái tim tôi nóng lên. Nhẹ nhàng tách môi ra, tôi hôn lên má của cậu ấy rồi thì thào trong hạnh phúc

- Không phải thế. Là chúc mừng chúng ta cùng vào đại học. Bạn Thiên Ân.

.....

Cùng một trường đại học, hai ngành khác nhau, dĩ nhiên thời gian gặp mặt cũng hạn chế dữ lắm. Kí túc xá của khoa Công Nghệ phần mềm chúng tôi thì nằm ở phía sau sân vận động cách trường 200m, kí túc xá khoa Quản trị mạng lại được đặc cách chiếm lấy một góc trong khuôn viên trường. Hàng ngày muốn gặp nhau đã khó, lịch học thì trái buổi, hai khu vực học khác nhau, tôi cũng không thể cứ mặc dày đi qua phòng ký túc xá của Thiên Ân ngủ ké mãi được.

- Sao chúng ta không thuê nhà trọ? - tôi mạnh dạn đề xuất ý kiến khi hai đứa đang ngồi ăn kem. Thiên Ân nhìn tôi hết sức ngạc nhiên

- Nhà trọ làm gì?

- Thì... hai đứa mình ở chung cũng tốt mà, phải không?

- Tốn kém lắm. - cậu ấy nói một cách thẳng thừng. Có cảm giác bị từ chối, tôi ử rử xúc từng muỗng kem cho vào miệng, cái lạnh làm tôi tỉnh táo nhanh hơn. Ừ mà tại sao lại phải đi thuê phòng? Hai thằng con trai đi thuê chung một căn trọ cũng không có gì là lạ... Nhưng quan hệ của bọn tôi lúc này là gì...? Tôi thích Thiên Ân, điều đó là chắc chắn... Nhưng cậu ấy thì sao?

Hai ngày sau đó, tôi nhận được từ Ân một chùm chìa khóa nhỏ. Khó hiểu nhìn cậu ấy, đáp lại tôi là một ánh mắt ngượng ngùng

- Ba tui có một căn nhà hai tầng cho thuê... Nhưng mà với tui thì... miễn phí.

- Vậy là Ân “thuê” nó để ở với tui hả? - tôi mừng rỡ nhìn cậu ấy lấp lửng một chút rồi gật đầu

Ôm chặt lấy Thiên Ân, cái con người này, đúng là tôi không bao giờ có thể để vuột mất.

...

Ngày chuyển đến “nhà mới”, tôi chạy chiếc AirBlade mà cả nhà tôi tặng làm quà chúc mừng đến đón Thiên Ân. Hôm nay chúng tôi học trái buổi. Mãi đến tiết thứ tư cậu ấy mới lò dò theo dòng người tấp nập đi ra. Thấy cậu ấy đi về phía mình, tôi vui vẻ lấy một bó hoa đủ màu làm bằng ống hút ra, quyết tâm sẽ nói những gì đáng lẽ nên nói từ lâu. Hoa ống hút... hơi sến một chút nhưng đây là phương pháp tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra rồi. Vừa tiết kiệm, trưng bày được lâu, không ảnh hưởng nhiều đến môi trường lại dễ làm nữa... tuy thời gian có gấp gáp một chút... Nhưng không sao, thức nguyên đêm cũng có thể làm được.

- Cái gì đây? - Thiên Ân hiếu kì nhìn vào bó hoa “lạ”

- Đương nhiên là quà tỏ tình rồi. - tôi cười

Biểu tình trên mặt Thiên Ân chợt tối sầm, nhìn qua có chút nét thất vọng. Cậu quay đầu nhìn những sinh viên nữ yêu kiều đang chậm rãi chạy xe khỏi cổng trường

- Cô nào? Nói đi tui làm mối cho.

- Không phải cô. - tôi nhin cười, Thiên Ân lúc ghen nhìn vô cùng dễ thương, thật khó để không bị làm ra vẻ muốn cười - Là cậu.

-.....

- Thiên Ân, Thành thích Ân. - tôi gơ bó hoa ra, run run đọc theo từng chữ đã ghi tạc trong lòng - Thành biết là mình còn nhiều thiếu sót, cũng chẳng phải một người hoàn hảo, không phải lúc nào cũng có cùng một ý kiến với Ân và rồi chúng ta vẫn sẽ có những cuộc cãi vã... Nhưng Thành tin là mình sẽ khiến cho Ân hạnh phúc. Vậy nên, tấm lòng của Thành... mong Ân hãy đồng ý nhận.

Người trước mặt tôi cứng đờ, có lẽ bị đóng băng rồi. Mọi người xung quanh cũng nhìn hai chúng tôi chăm chăm, nhưng tôi không quan tâm lắm. Được một lúc thì đầu đó vang lên tiếng nói “Đồng ý đi”, rồi cứ như một làn sóng, mọi người cùng hô hào lên. Lúc này thì tôi thấy ngượng thật rồi, chỉ mong có một cái hồ để chui xuống thôi. Thiên Ân sau một hồi im lặng thì cũng có phản ứng. Cậu ấy giật lấy bó hoa, mặt đỏ lựng “ừm” một tiếng. Tiếng vỗ tay rầm rập bên tai nhưng tôi chẳng thêm để ý, trước mắt tôi bây giờ chỉ có một mình Thiên Ân mà thôi

- Thích... thích tui là không được đi với mấy đứa con gái khác đó! - cậu vuốt mấy cánh hoa bằng ống hút được ghép tỉ mỉ, âm ừ ra điều kiện. Nhưng cậu ấy có nói gì trong lúc này thì tôi đều đồng ý cả thôi

- Ừ - tôi cười híp mắt

- Con trai mà thân quá cũng không được luôn.

- Chuyện nhỏ!

- Tui cũng khó tính lắm, thích sạch sẽ, ích kỷ, còn keo kiệt nữa.

- Thành đã quen rồi.

-.... Vậy... vậy vẫn còn thích tui sao?

- Chỉ cần Ân là chính Ân, Thành sẽ luôn thích, thích tất cả những gì thuộc về Ân!

Thiên Ân cúi gầm đầu, bả vai run lên. Vội vàng ôm lấy cậu ấy, tôi không ngừng dỗ dành đứa trẻ đang nức nở trong vòm ngực. Ừm... vậy tức là Thiên Ân cũng thích tôi, đúng không? Chuyển tỏ tình lần này thu hoạch lớn rồi!

Xoa xoa mái tóc bông bênh như gối bông, tôi thả lỏng vào tai Thiên Ân

- Minh về nhà thôi.

Cậu ấy khẽ gật đầu.

Chúng tôi rời đi trong tiếng rít lên đầy tiếc rẻ của đám sinh viên hóng chuyện, vài cá nhân còn đặc biệt phần khích mà gào với theo những lời chúc hạnh phúc. Vui thật, ôi cái đời sinh viên. Yên ổn chạy xe trên con đường về “nhà”, tôi nắm chặt lấy bàn tay mảnh mai của Thiên Ân đang vòng qua bụng mình, ánh chiều tà làm tôi ít nhiều bị lóa mắt. Tôi biết chúng tôi yêu nhau, ở bên nhau như thế này là còn quá sớm, nhưng tôi thật sự không muốn chờ. Thà rằng mình sẽ hạnh phúc trong một khoảng thời gian ngắn ngủi, còn hơn là vô tình đánh mất hạnh phúc cả đời... Trước mắt chúng tôi còn rất nhiều chông gai. Sự nghiệp, gia đình, cả định kiến của xã hội... Chắc chắn sẽ rất khó khăn để có thể vượt qua tất cả... Nhưng chỉ cần có Thiên Ân ở kề bên tôi như thế này, chúng tôi sẽ luôn có đủ dũng khí để đối mặt, để có được tình yêu mà mình đã chọn. Việc trong quá khứ, hãy cứ xem nó là kỉ niệm. Tương lai khó đoán trước, thôi thì cứ phó mặc cho số phận đi. Chỉ có hiện tại, chúng tôi sẽ yêu, cố gắng vun đắp tình cảm qua từng ngày, để không phải hối hận vào tương lai. Từng đợt gió táp vào mặt mát rượi, tôi chợt thoáng nghe qua một âm thanh nhỏ từ phía sau lưng, nơi Thiên Ân đang dựa vào. Lời nói thì thầm như lời thổ lộ tấm chân tình, lại rụt rè như không muốn nói ra, như một dòng chảy dịu nhẹ làm cho trái tim của tôi ấm áp

- Ân cũng yêu Thành.... Bạn cũ...

END.

Cảm ơn mọi người đã theo chân Sủi Cảo cho đến giờ *cười*. Đây là kết thúc rồi đây, mong sẽ là một cái Hép pi ending không bị ném đá. Chap cuối type vội nên có lỗi chính tả mong mọi người bỏ qua cho. Cảm ơn vì đã ghé đọc *cúi đầu*

p/s: có bạn nào hiểu được chữ “Bạn cũ” cuối cùng không?:3 Thật mong thật mong có lời bình nha:3

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/ban-cu-minh-yeu-nhau-di>